

I. SITUATIA PREMISA RECLAMATA DE NORMELE DE INCRIMINARE

Atat *infractiunile contra umanitatii*, prevazute in art.439 din noul Cod penal cat si *infractiunea de tratamente neomenoase*, prevazuta de art.358 din vechiul Cod penal, presupun, ca o cerinta a laturii obiective, existenta unei situatii premisa de care depinde insasi tipicitatea faptei.

Astfel, in cazul *infractiunilor contra umanitatii*, pentru ca actiunile sau inactiunile ce pot constitui element material al laturii obiective a infractiunii sa intre sub incidenta normei de incriminare, legiuitorul a impus ca acestea sa fie savarsite *in cadrul unui atac generalizat sau sistematic, lansat impotriva unei populatii civile*.

Conform art. 7 parag. 2 lit. a) din Statutul Curtii Penale Internationale, atacul indreptat impotriva unei populatii civile este definit ca fiind comportamentul care consta in comiterea multipla de acte dintre cele descrise in textul de incriminare impotriva oricarei populatii civile, **in aplicarea sau in sprijinirea politicii unui stat ori a unei organizatii avand ca scop un asemenea atac**. Caracteristicile alternative ale unui astfel de atac (generalizat sau sistematic) sunt descrise astfel: *atacul generalizat* este acela care priveste o categorie intreaga a populatiei civile, iar *atacul sistematizat* este acela care are o derulare dinainte gandita si planificata.

In privinta normei de incriminare a infractiunii de *tratamente neomenoase*, legiuitorul a prevazut ca situatie premisa existenta unor anumite categorii de persoane vulnerabile, intelegand sa ocroteasca drepturile si interesele acestora prin sanctionarea aspra a oricaror tratamente neomenoase aplicate *ranitilor sau bolnavilor, membrilor personalului civil sanitar sau al Crucii Rosii ori al organizatiilor asimilate acesteia, a naufragiatilor, a prizonierilor de razboi si in general a oricarei alte persoane cazute sub puterea adversarului*.

Din aceasta perspectiva se impune o analiza prioritara a tuturor circumstantelor in care au fost comise faptele inculpatilor Pirvulescu Marin si Hodis Vasile ce formeaza obiectul judecatii.

In cuprinsul prezentului capitol vom prezenta toate acele imprejurari faptice care prezinta relevanta din perspectiva stabilirii clare a situatiei premisa, preexistenta comiterii faptelor imputate inculpatilor. Vom demonstra ca infractiunile savarsite **de acestia impotriva lui Gheorghe Ursu au fost comise in cadrul atacului generalizat si sistematic lansat impotriva unei populatii civile de catre regimul comunist al dictatorului Nicolae Ceausescu, in special prin mijlocirea organelor Securitatii Statului**, cu nerespectarea evidenta a Constitutiei si a Drepturilor fundamentale ale omului fiind indreptate impotriva *unei persoane cazute sub puterea adversarului*.

Astfel, prin notiunea de „*atac contra populatiei civile*”, asa cum a retinut si literatura de specialitate¹, se intelege „*acea conduita care implica mai multe acte comise dintre cele descrise in textul incriminator*”

¹ A se vedea: **V. Dobrinou, M.A. Hotca s.a.** „Noul Codul penal Partea speciala. Comentariu pe articole”, Editura Universul Juridic, Bucuresti, 2014, pag. 1122;

indreptate impotriva oricarei populatii civile, ca urmare sau pentru continuarea unei politici de stat sau a unei organizatii de comitere a unui astfel de atac.”

Actiunile de violenta fizica si psihica ale inculpatilor impotriva lui Gheorghe Ursu nu au fost intamplatoare, ci au avut la baza motive de natura politica ce s-au inscris evident in politica dictatorului Ceausescu si a aparatului sau represiv menit a reduce la tacere opozantii.

Faptul ca in perioada 1945-1989 in Romania a existat un regim de represiune impotriva populatiei civile in scopul mentinerii la putere a dictaturii comuniste este evident de notorietate.

Prin rechizitoriul emis in dosarul penal nr. 32/P/2014 al PICCJ – Sectia Parchetelor Militare precum si prin completarile ulterioare, procurorul de caz a prezentat detaliat modalitatea in care puterea comunista a organizat si desfasurat acest atac ce reprezinta situatia premisa a infractiunilor contra umanitatii.

Vom detalia in cele ce urmeaza caracteristicile acestui atac in perioada dictaturii Ceausescu asa cum rezulta din inscisorurile depuse ca mijloace de proba la dosarul cauzei si documentele Securitatii aflate la Colegiul National de Studiere a Arhivelor Securitatii (in continuare „**C.N.S.A.S.**”).

In privinta interpretarii sintagmei „alte persoane cazute sub puterea adversarului”, semnificatia ei a fost explicata in jurisprudenta² recenta in urmatoorii termeni:

*Faptele retinute in sarcina inculpatului au avut drept situatie premisa o **stare de adversitate** in care acesta s-a plasat conform vointei si prin manifestari neechivoce proprii, in raport cu intreaga colectivitate a acelor detinuti considerati, potrivit ideologiei politice impuse la nivel statal, chiar prin dispozitii cu caracter constitutional, „dusmani” ai „regimului de democratie populara” pe care el a fost desemnat sa il reprezinte in lupta cu acestia, pentru a asigura reprimarea lor.*

Cu acest prilej instantele nationale au retinut existenta unui **raport de adversitate** intre agentii statului pe de o parte si colectivitatea detinutilor politici, **cazuti sub puterea adversarului** tocmai datorita calitatii lor de „dusmani ai regimului de democratie populara.”

*Constatarea Curtii cu privire la existenta acestui **raport de adversitate**, ca situatie premisa a infractiunii de tratamente neomenoase, este in acord cu jurisprudenta Inaltei Curti de Casatie si Justitie, care in considerentele Deciziei penale nr.2579/2009, referindu-se la aceeasi infractiune, a retinut, cu privire la perioada istorico-politica in care au fost savarsite si faptele ce fac obiectul judecatii in prezenta cauza, existenta unei situatii de conflict intre agentii statului ce functionau in locuri de detinere, carora autoritatile statale comuniste le-au permis sau le-au tolerat sa actioneze ca adevarati tortionari pe de o parte si victimele, private de libertate, ale actiunilor acestora de suprimare fizica si psihica, pe de alta parte.*

² Curtea de Apel Bucuresti – Sent.pen. nr.122/F/24.07.2015, pronuntata in dosarul penal nr. 3986/2/2014, avand ca obiect faptele comise de tortionarul Visinescu Alexandru

1. Existența situației premisa în această cauză. Caracteristicile atacului generalizat și sistematic lansat împotriva opozanților regimului

Astfel cum menționăm, dispozițiile art. 439 C. pen. presupun ca **situație premisa** existența unui atac generalizat sau sistematic lansat împotriva populației civile iar norma de incriminare instituită prin prevederile art.358 din vechiul Cod penal face referire la existența unor persoane cazute sub puterea adversarului.

În acest context, rugăm instanța de judecată să constate faptul că prin precizările făcute de Ministerul Public (urmărire a admiterii parțiale a cererilor și excepțiilor formulate de inculpați în faza camerei preliminare) s-a clarificat existența situației premisa a atacului generalizat sau sistematic exercitat împotriva populației civile (*recte* și împotriva inginerului Gheorghe Ursu).

Ca atare, deși este de notorietate faptul că în perioada 1945-1989 a existat un regim de represiune împotriva populației civile în scopul menținerii la putere a dictaturii comuniste, procurorul a înțeles totuși să prezinte foarte detaliat modalitatea în care puterea comunistă a organizat și desfășurat acest atac.

Cazul inginerului Gheorghe Ursu este doar unul din miile de cazuri întâlnite pe teritoriul României, privind persoane care au căzut victime acțiunilor represive de „curățare” a societății românești de elementele incompatibile cu ideologia comunistă, respectiv dictatura ceaușistă.

Sistematic, încă de la preluarea puterii de către Partidul Muncitoresc Român (transformat în Partidul Comunist Român) au fost adoptate acte normative, hotărâri, decrete, unele cu caracter public, altele cu caracter secret, al căror unic scop a fost menținerea puterii, reglementările introduse având un puternic caracter represiv, fiind îndreptate, în mod explicit, împotriva unor grupuri sociale, politice, etnice și religioase presupus ostile acestuia.

Prin urmare, (i) a fost eradicată proprietatea privată prin naționalizarea exploatarilor agricole meșteresti, cu întreg inventarul viu sau mobil, opoziția proprietarilor fiind pedepsită cu pedepse de la 5 la 15 ani închisoare, (ii) au fost înființate unități de muncă pentru reeducarea elementelor dușmanoase Republicii Populare Române, (iii) au fost declarați dușmani de clasă fabricanții și meșterii expropriați, bancherii și marii negustori, elementele deblocate și epurate din aparatul de stat și chiaburii, slugi ale imperialismului, (iv) a fost reglementată internarea în unități de muncă, în vederea reeducării, și a persoanelor care la expirarea condamnării nu au adus dovezi temeinice de îndreptare, (v) unitățile de muncă au fost transformate în colonii de muncă, fiind înființate și batalioane de muncă și domiciliu obligatoriu, ca noi forme de izolare și supraveghere a persoanelor considerate de autorități ca fiind ostile construirii socialismului, (vi) au fost reglementate „pseudo-infracțiuni” prin intermediul cărora puteau fi acuzate și condamnate persoane pentru „uneltire contra ordinii sociale”, „diversiune”, „instigare publică”, „colportare de zvonuri alarmiste”, (vii) a fost consolidat controlul regimului comunist prin reglementarea unui control direct asupra principalelor instrumente de represiune, respectiv Securitatea și Militia, (viii) au fost emise

acte normative care facilitau controlul si monitorizarea stricta a relatiei membrilor societatii civile (a poporului roman) cu strainatatea, etc.

Se poate concluziona ca, in perioada regimului comunist, represiunea declansata si exercitata de agentii statului a avut **un caracter sistematic**, fiind legiferata si autorizata de conducerea politica comunista in scopul mentinerii la putere prin orice mijloace.

Totodata, represiunea exercitata de organele de securitate a avut si **un caracter generalizat**, vizand reprimarea oricarei forme de opozitie si prevenirea aparitiei unei alternative la guvernare, reprimare exercitata prin incalcarea normelor fundamentale prevazute atat de Constitutiile in vigoare, cat si de tratatele internationale asumate de statul roman la acea vreme.

Raportul Final al Comisiei Prezidentiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din Romania (RFCPADCR, Bucuresti 2006, https://www.wilsoncenter.org/sites/default/files/RAPORT%20FINAL_%20CADCR.pdf), dar si nenumarate carti de cercetare istorica, articole, filme documentare (cum ar fi “Memorialul durerii”), marturii ale victimelor, documente si analize ale institutiilor de studii si cercetari post-comuniste (CNSAS, IICCMER, IRIR, Centrul International de Studii asupra Comunismului din cadrul Memorialului Sighet - AIOCIMS) demonstreaza pe larg atat caracterul **generalizat** – indreptat impotriva tuturor cetatenilor care nu se supuneau ordinelor arbitrare ale dictatorului comunist sau modului de gandire impus de regim, cat si caracterul **sistematic** – respectiv gandit si planificat din timp, de-a lungul anilor, de catre dictator, conducerea PCR, si aparatul de represiune (in principal Ministerul Afacerilor Interne, prin Securitate) – al represiunii comuniste, inclusiv in perioada dictaturii ceausiste.

Dictatorul Ceausescu a imaginat pentru teroare o metoda „*mai perfida, prin politica de indoctrinare si manipulare la scara intregii populatii*”, prin „*schimbarea componentei sociale*” (mutarea oamenilor din provincie la oras), prin „*ingineria social-educativa*” care **a reprimat orice incercare de impotrivire**, prin **supravegherea pe scara larga a populatiei**, prin urmaririle „la vedere”, prin numarul mare de informatori. **Directia de Cercetari Penale a Securitatii** era „**un laborator al terorii si fricii**”, ca principala arma de “supunere a populatiei”³.

Desi dictatorul era urat de majoritatea populatiei, cultul lui Ceausescu a triumfat atat de multa vreme tocmai datorita **atacului generalizat si sistematic impotriva opozantilor**, executat de unul din cele mai represive aparate de control al populatiei din lagarul comunist in acei ani. In timpul dictaturii lui Ceausescu „**orice gest de independenta era sanctionat**”⁴. Represiunea s-a manifestat pe toata durata cat a fost la putere, incepand imediat dupa alegerea sa ca secretar general.

Mijloacele de proba ale situatiei premisa includ acte normative, respectiv ordine emise de regimul comunist, inclusiv de doi dintre inculpatii din prezenta cauza.

³ RFCPADCR, pag. 205.

⁴ *op. cit.*, pag. 205.

Ca dispozitii oficiale de **represiune sistematica si generalizata** trebuie amintite Ordinele Ministrilor de Interne **nr. 02045 din 20 octombrie 1982 (ministru Homostean George)**, si **nr. 02600 din 1988 (ministru Postelnicu Tudor)**. In cuprinsul acestora, inculpatii (decedati intre timp) prescriau metoda de **urmarire si monitorizare a intregii populatii civile**, si de **inabusire a oricarei incercari de „manifestari negative”, contestare sau revolta impotriva regimului comunist al lui Nicolae Ceausescu**, constituind o dovada indubitabila a **planuirii si pregatirii atacului** – care se vadeste astfel a fi **sistematic**.

Faptul ca atacul e indreptat impotriva tuturor opozantilor, inclusiv impotriva celor potentiali, insumand asadar intreaga populatie civila – demonstreaza astfel si caracteristica de atac **generalizat**.

Ordinele, dupa cum se poate vedea, sunt asemanatoare, cel de-al doilea aducand doar completari si detalieri ale metodelor, obiectivelor, si fortelor de represiune.

Aceste planuri de masuri represive au fost puse in practica pe toata durata dictaturii ceausiste. Elementele materiale ale acestui atac generalizat si sistematic sunt urmatoarele: urmarirea/filajul, ascultarea telefoanelor, ascultarea prin mijlocirea „tehnicii operative” in case si locuri de intalnire, deschiderea si citirea corespondentei, perchezitionarea, retinerea de materiale scrise considerate cu caracter „dusmanos”, amenintari deschise sau sub identitati ascunse, interdictia publicarii, schimbarea din functii si reducerea salariului, desfacerea contractului de munca, incercarea de a racola „obiectivul” ca informator, obtinerea de informatii de la vecini si colegi de serviciu, izolarea in mediul social si familial, interzicerea practicarii religiei alese, anchetarea, deportarea, pedepsirea cu domiciliu fortat sau arest la domiciliu, defaimarea, internarea abuziva in spitale psihiatrice, arestarea preventiva, incarcerarea, bataia, lipsa de somn si alte forme de tortura fizica si psihica, condamnarea la ani grei de inchisoare pentru motivul abuziv de propaganda impotriva oranduirii socialiste” (art. 166 din V. C. pen.), **dar mai ales sub pretexte de drept comun**, asasinarea, s.a.

Toate aceste masuri au fost **planuite** de la varful aparatului represiv (inclusiv ordinele ministrilor de interne, inculpatii Homostean si Postelnicu), deci au fost **sistematice**, si au avut ca obiectiv toti potentialii opozanti ai dictaturii, deci au fost **generalizate**.

Nu in ultimul rand, toate aceste masuri represive au fost puse in miscare pentru **motive exclusiv politice**, chiar daca de multe ori motivul politic a fost deghizat intr-unul de drept comun, ca in cazul disidentului Gheorghe Ursu.

Instanta de judecata este rugata sa constate ca aceasta este contextul in care, alaturi de alte mii de persoane, au fost efectuate actele de urmarire informativa, anchetare, arestare, torturare si vatamare a integritatii fizice si psihice a inginerului disident Gheorghe Ursu, pentru faptul de a fi tinut un jurnal cu pasaje injurioase la adresa cuplului Ceausescu, pentru scrisorile pe care le-a trimis la postul de radio „Europa Libera”, pentru relatiile directe pe care le avea cu jurnalistii de la postul de radio „Europa Libera”, cat si incercarile sale de a coagula o forma de rezistenta intelectuala la sistemul totalitar din acea vreme.

Deschiderea impotriva inginerului Gheorghe Ursu a unui dosar de urmarire informativa inca din anul 1984 (anterior datei perchezitiei domiciliare cand au fost gasite mijloacele de plata straine), filajele efectuate cu privire la acesta, notele informative culese de la diferiti informatori impotriva acestuia, perchezitiile domiciliare efectuate la domiciliul acestuia, interceptarea convorbirilor telefonice, interceptarea corespondentei private, numeroase audieri la care a fost supus, actele de violenta fizica si psihica repetate asupra acestuia se circumscriu represiunii generalizate asupra populatiei statului roman, sistematizata prin actele normative adoptate ilegal si abuziv de catre regimul comunist la care am facut referire *supra*.

Aceste actiuni concertate ale regimului comunist, duse la indeplinire prin agentii sai, denota existenta situatiei premisa a unui atac generalizat si sistematic pentru infractiunile contra umanitatii savarsite de inculpatii Homostean George, Tudor Postelnicu, Hodis Vasile si Pîrvulescu Marin, care au fost exponentii ce au dus la indeplinire, inclusiv in acest caz, politica de reprimare a oricarei forme de opozitie impotriva regimului comunist aflat la putere la acea epoca.

Mai mult decat atat, prin natura functiilor ocupate de acestia si prin atributiile ce le reveneau, inculpatii au cunoscut politica de reprimare instituita in Romania anilor 1945-1989, actionand cu intentie pentru punerea in aplicare a acesteia.

2. Exemple concrete ale atacului impotriva populatiei civile, respectiv a opozantilor dictaturii Ceausescu

Printre faptele materiale care se circumscriu atacului generalizat si sistematic sunt:

- Inasprirea conditiilor de viata ale cetatenilor de rand
- Reprimarea studentilor de la Universitatea Bucuresti (1965)
- Reprimarea grevistilor din Valea Jiului (1977)
- Reprimarea sistematica a oricaror alte miscari muncitoresti contestatare. Grevele din 1980 si 1981 în București, de la Ploiești și Pitești, manifestatiile anti-ceausiste de la Timișoara din 23 august 1981, protestul din 1981 din orașul Motru; grevele din 1983 din Maramureș (Baia Borșa, Gura Baia, Toroioaga, „16 mai”, Burloaia, Măgura, „1 mai”), Uzina de Autocamioane „Steagul Roșu” din Brașov, Timișoara (februarie 1985), Arad (august 1986), Cluj și Turda (noiembrie 1986), și la Uzilele Nicolina din Iași (februarie 1986)
- Represiunea impotriva muncitorului disident Vasile Paraschiv
- Reprimarea revoltei de la Brasov, noiembrie 1987

- Reprimarea miscarii Paul Goma (1977), inclusiv a mai multi scriitori (inclusiv Ion Negoitescu, Ion Vianu). Ordinele de represiune extrema au venit direct de la Ceausescu („Trebuie lovit, propriu-zis, fără cruțare. Aceasta ca măsură generală, tovarăși, care să fie luate peste tot unde avem asemenea oameni.... Dacă vor să-i bată, să-i bată... etc”).
- Represiunea prin cenzura
- Persecutiile asupra cultelor (Nicolae Rădoi, Petru Cocârțeu, Ionel Prejban, Dimitrie Ianculovici, Ludovic Osvath și Nicolae Traian Bogdan. Unii au murit în condiții suspecte: Sabin Teodosiu, Petru Clipa, Nicolae Traian Bogdan. Preotul Gheorghe Calciu-Dumitreasa - ca si GHEORGHE URSU, torturat sistematic in inchisoare de doi detinuti de drept comun violenti, la ordinul Securitatii).
- Controlul si represiunea asupra presei
- Toti ceilalti disidenți români cunoscuti de Securitate au fost urmariti, izolati, intimidati, amenintati, unii arestati, anchetati, torturati sau ucisi. Printre acestia: **1)** Radu Negrescu-Sutu si grupul Canal77, **2)** Radu Filipescu, **3)** Gabriel Andreescu, **4)** Mihai Botez, **5)** Vlad Georgescu, **6)** Dorin Tudoran, **7)** Dan Petrescu si Grupul de la Iasi, **8)** Liviu Cangeopol, **9)** Doina Cornea si fiul ei, Leontin Iuhas, **10)** Dumitru Iuga, **11)** Mircea Dinescu, **12)** Grupul de Actiune Banat si Wiliam Totok, **13)** Aurel State si Florin Fonea, **14)** Iulius Filip, **15)** Dan Desliu, **16)** Eva Gyimesi, **17)** Nicu Stancescu, **18)** Membrii sindicatului „Libertatea” (printre care Radu Filipescu, Gheorghe Nastasescu, Iulius Filip), **19)** Sindicatului liber Zarnesti (Mihai Torjo, Marin Brancoveanu, Marian Lupoi, Victor Serban, Monica Serban, Ioan Voicu), **20)** Grupul Victor Totu (Victor Totu, Gheorghe Pavel, Florea Vlasceanu), **21)** Constantin Purcaru si Ion Ilie, **22)** Gheorghe Gherghina si Ionel Nicolae, **23)** Marin Iancu, **24)** Grupul lui Barabas Francisc (cu Márton Piroska, Barabas János), **25)** Borbely Ernő, Buzas Laszlo si Biro Katalin, **26)** Ion Bugan, **27)** Arpad Viski, **28)** Gheorghe Nastasescu, **29)** Nicolae Litoiu si Gheorghe Manu, **30)** Sindicatului Liber al Oamenilor Muncii din Romania (membrii au fost arestati, unii au disparut fara urma; batuti violent, urmariti, izolati, presiuni inclusiv asupra familiilor, internari in spitale psihiatrice si condamnari la inchisoare pentru propaganda impotriva oranduirii socialiste, sau pentru pretexte de drept comun, ca si in cazul lui Gheorghe Ursu), **31)** Mircea Raceanu, **32)** Semnatarii Scrisorii celor 6 (Gheorghe Apostol, Alexandru Barladeanu, Corneliu Manescu, Grigore Raceanu, Constantin PîrvulescuPîrvulescu si Silviu Brucan), **33)** Grupul de la Romania Libera (Petre Mihai Bacanu, Stefan Niculescu Maier, Anton Uncu, Mihai Creanga, si Alexandru Chivoiu) - au fost acuzati initial de „complot”, apoi pentru pretexte de drept comun, ca si Gheorghe Ursu, fiind anchetati si de inculpatii Hodis si PîrvulescuPîrvulescu, care au participat si la perchezitii, Petre Mihai Bacanu fiind, de asemenea, torturat de inculpatul PîrvulescuPîrvulescu, **34)** Radu Chesaru (si acesta torturat de inculpatul PîrvulescuPîrvulescu), **35)** Puiu Ioan, **36)** Fistioc Ion, **37)** Nisipeanu Stefan, **38)** Knapik

Emil, **39)** Bogdan Nicolae, **40)** Olteanu Carol, **41)** Pantea Gheorghe, **42)** Guseila Ioan, **43)** Pop Dumitru-Alexandru, **44)** Beciu Nicolae.

Actiunile Securitatii din cazurile enumerate mai sus se circumscriu, de multe ori, ca si in cazul lui Gheorghe Ursu, infractiunilor de tortura fizica si psihica sistematica (art. 439 alin 1 lit e), vatamarea integritatii corporale psihice si fizice prin bataie (art. 439 alin. 1 lit g) si alte fapte inumane ce au cauzat suferinta mari si vătămări ale integrității fizice si psihice (art. 439 alin. 1 lit k).

De asemenea, multe din cazurile enumerate au fost „solutionate” prin procese truate (mascate sub pretexte de drept comun, ca si in cazul lui Gheorghe Ursu). De fapt, asa cum vom demonstra in sectiunea urmatoare, **metoda mascarii represiunii sub pretexte de drept comun a fost metoda predilecta impusa de Nicolae Ceausescu Securitatii Statului, fiind aplicata in mii de alte cazuri.**

- Revolutia din decembrie 1989. Sfarsitul regimului a ocazionat represiunea cea mai grava. Aceasta represiune a reprezentat culminarea si dovada cea mai concludenta a caracterului criminal al atacului sistematic si generalizat al dictaturii ceausiste impotriva opozantilor sai.

3. Numarul „obiectivelor”. Atacul generalizat in numere.

In legatura cu numarul persoanelor urmarite de Securitate pe plan intern, respectiv **populatia civila impotriva careia regimul a mentinut un atac generalizat si sistematic**, documentele mentionate in Raportul Final: ANIC, fond CC al PCR – Cabinetul 2, dosar nr. 172, ff. 5-6 pot sluji ca unul din exemple.

Printre documentele păstrate ale Elenei Ceausescu există liste detaliate ale tuturor **persoanelor „cu probleme”, care lucrau în unități de cercetare științifică, inginerie tehnologică și proiectare. Principalele “probleme” erau cererile de plecare în străinătate, rudele stabilite în străinătate, rudele condamnate politic, ascultarea posturilor străine, în special Europa Liberă.** În volumele 174-177, cu mențiunea „Secret. Exemplar unic”, sunt listate în total **2671** persoane „**cu probleme**”.

Este evident că și pentru toate celelalte instituții existau asemenea liste, întocmite de Securitate la cererea expresa a Elenei Ceausescu. În acest sens, trebuie menționat că Elena Ceaușescu era responsabilă cu politica de cadre din 1976, când a devenit președintele Comisiei pentru probleme de cadre de partid și de stat a CC al PCR.

Din documente din arhiva CNSAS (de ex. cota D 16527, Vol 63) rezulta ca in România dictaturii ceaușiste, **întreaga populație era suspectă.** Din ordinul „Comandantului suprem” și al Ministrului de Interne, **Tudor Postelnicu**, trebuiau identificate *”în localități, medii, obiective, toate elementele pretabile de acțiuni protestatare”*.

În anul 1978, „pe baza indicațiilor Comandantului nostru suprem, Conducerea Departamentului securității statului” a ordonat să se ia „toate măsurile ce se impun pentru cunoașterea și prevenirea, cu promptitudine a activității acelor care duc acțiuni ostile și se dedau la orice fapte antisociale sub influența propagandei din exterior”.

Cadrele de Securitate erau condiționate pentru prevenirea oricărei forme de protest. Astfel, „fiecare lucrător” de Securitate și „șefii nemijlociți ai acestora” se făceau „răspunzători de orice acțiune **protestatară**, de stradă, indiferent de natura sau scopul urmărit”.

Regimul cunoștea legislația internațională cu privire la drepturile omului. Ceaușescu semnase - evident formal - Actul final de la Helsinki⁵. Tocmai de aceea **încălcarea acestor drepturi**, care făcea obiectul infrațiunilor împotriva umanității, **trebuia ascunsă** cu orice preț. O probează și următorul ordin: „Toți lucrătorii de securitate și miliție trebuie să cunoască persoanele care au devenit, chiar peste noapte, nemulțumite că nu li s-au rezolvat cererile, scrisorile, reclamațiile etc, dar mai ales pe cei care sunt semnați de rețeaua informativă... O subliniere aparte se impune pentru cei care uzează de prevederile Conferinței de la Helsinki, cu privire la drepturile omului și cei care provoaca, inițiază sau incită stări de spirit conflictuale”. (p. 96-96v).

4. Rolul central al Direcției Securității Statului în reprimarea și „neutralizarea” opozanților politici ai dictaturii Ceaușescu

Activitatea Securității a fost una eminentă de represiune politică, fiind “*permanent orientată pentru aplicarea neabatută a hotărârilor*” congreselor PCR, “*a măsurilor stabilite de Secretariatul CC al PCR*”, iar misiunea “*de cea mai mare importanță a întregului efectiv*” al Securității a fost “*Asigurarea securității Comandantului suprem*”, (Arhiva CNSAS cota D 13421, vol. 12, f. 1-168, f. 42-42v).

Conform lucrării C.N.S.A.S. citate și în rechizitoriu⁶, „**principala metodă ilegală de anchetă** folosită de Securitate a fost **tortura**, cu repercusiuni atât în plan social, ca factor psihologic, de provocare și utilizare a fricii drept instrument de dominație, cât și pentru atingerea unor scopuri imediate, prin obținerea unor informații considerate utile. În egală măsură, Securitatea apela și la alte metode ilegale de anchetă, respectiv:

- folosirea bătăii și a subalimentației prelungite, în scopul obținerii de declarații acuzatoare
- presiuni morale pentru constrângerea persoanelor anchetate de a declara ce li se impunea;
- falsificarea unor declarații date de persoanele anchetate și folosirea de scrisori plastografiate pentru a obține recunoașterea unor fapte;

⁵ Act final al Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa semnat la Helsinki la 1 august 1975.

⁶ CNSAS. Coordonator Florica Dobre. autori E. Neagoe-Pleșa și L. Pleșa. *Securitatea, Acțiuni și Metode 1967-1989 - Documente inedite din arhivele secrete ale comunismului*, București 2006, pag. V-XIX

- *redactarea unor declarații în lipsa persoanelor anchetate sau consemnarea unor răspunsuri nereale, pe care persoanele anchetate erau constrânse să le semneze etc.*

Măsurile îndreptate împotriva unor diverse categorii de persoane erau luate, de cele mai multe ori, sub acoperire organelor de miliție, evidența pașapoartelor, unităților de grăniceri și de frontieră, dar și a unităților administrative locale sau centrale (consilii populare, consilii județene etc.)”.

Conform manualului *Munca de Securitate* (coautorat de martorul Olaru Alexandru), propaganda împotriva orinduirii socialiste includea *„raspindirea, oral sau in scris (prin propaganda de la om la om), de idei sau fituici denigratoare la adresa orinduirii noastre, chiar fara ca infractorul sa preconizeze schimbarea orinduirii socialiste”.*

In mod uzual era anchetat pentru propaganda împotriva orinduirii socialiste cineva care *„a denigrat nivelul de trai din tara noastra si a calomniat politica interna si externa a statului”, si „a audiat Europa Libera dupa care raspindea stiri alarmiste si denigratoare la adresa regimului socialist”.*

Organele de cercetare penala ale Securitatii (Directia a VI-a Cercetari Penale) *„contribuiau la rezolvarea unor sarcini operative de securitate prin obținerea de la cei anchetati de date care priveau alte persoane, și care puteau fi exploatate de alte direcții”, cum ar fi Direcția I, iar anchetele trebuiau abordate „de pe poziția de activiști de partid”.*

Din documentul CNSAS cota D 120, vol 1 (depus la dosar), rezulta ca preocupari prioritare ale Securitatii – conform indicatiilor primite de la Comandantul suprem – erau *„persoanele care intretin **legaturi suspecte cu elemente ostile din cadrul emigratiei, intre care angajati si colaboratori ai postului de radio Europa Libera**”* (f. 116), *„anturaje constituite din elemente cu pozitie ostila”*(f. 116v), *„cei care comenteaza negativ politica partidului si statului nostru, unii oameni de cultura, indeosebi in **randul scriitorilor din Capitala**”,* cei cu preocupari *„de a realiza, in scopul publicării in tara sau strainatate, **lucrari literar-artistice cu continut ostil sau interpretabil (f. 116v)**”.*

Toate acestea sunt categorii in care s-a situat Gheorghe Ursu.

5. Deghizarea de catre Securitate a represiunii politice in infractiuni de drept comun.

Arhiva C.N.S.A.S. ofera un vast material probator care dovedeste ca, in timpul dictaturii lui Nicolae Ceausescu, deghizarea represiunii politice *„sub acoperirea”* Militiei si a „altor organe”, prin invocarea unor infractiuni de drept comun, era o practica generala, sistematica a Securitatii si in special a Directiei a VI-a Cercetari Penale, structura in care activau inculpatii din prezenta cauza.

Studiul *„Discernamintul politic si juridic al Securitatii - Deghizarile represiunii in timpul regimului Ceausescu”* demonstreaza ca aceasta deghizare a fost ordonata de dictatorul Nicolae Ceausescu si a fost

implementata pe scara larga, in mii de cazuri (a se vedea studiul din Noua Revista de Drepturile Omului nr. 1/2018).

Discernamintul politic si juridic insemna evitarea trimiterii in instanta pentru infractiuni care tineau de securitatea statului, de natura politica, pentru a evita „*implicatii externe*” (si pentru a nu fi implicate guverne straine, presa internationala, organizatii de drepturile omului si a fi afecata imaginea regimului Ceausescu), dispunand, in schimb, trimiterea opozantilor in judecata pentru „*delapidare, parazitism, operatiuni cu valuta*” si alte fapte de drept comun, „*sub acoperirea altor organe: militia si procuratura*”.

Exemple extrase din planurile de masuri, articolele din revista Securitatea si rapoartele Securitatii depuse ca mijloace de proba din care rezulta fara putinta de tagada politica de camuflare a represiunii „sub acoperirea Militiei”:

- **Tudor Postelnicu:** „*lucratorii de Securitate sa ia masuri ferme, fara ca aceste actiuni sa dea prilej de alertare a unor organisme internationale de drepturile omului*”; „*sa actionam cu militia pentru a evita implicatiile politice asupra intereselor romanesti peste hotare*”.
- „*S-a actionat cu bune rezultate, impreuna cu organele de militia, pentru neutralizarea actiunilor ostile prin sanctiuni de drept comun*”.
- „*In unele cazuri interesele de stat legate de imaginea externa au condus la finalizarea anchetei fara condamnare pe linie de securitate pentru ca oportunitatea (de a condamna pentru fapte de drept comun) avea prioritate fata de incadrarea legala (reala)*”. „*S-au solutionat pe criteriul oportunitatii [pentru fapte de drept comun] cazurile in care o condamnare pentru infractiuni contra securitatii ar fi putut ajunge la cunostinta unor organizatii Internationale de drepturile omului.*”
- Se recomanda: „*Sesizarea altor organe – de militia, procuratura... – pentru a preintimpina actiuni ostile si , sanctionarea acestora ca infractiuni de drept comun.*”
- Printre masurile de prevenire se recomandau si „*dezinformarea, compromiterea, izolarea*” persoanei cercetate, pentru „*preintimpinarea proliferarii unor cazuri si folosirea lor in scopuri propagandistice*”.
- „*Compromiterea si izolarea personale anchetate*” se realiza si prin „*condamnarea lor pentru fapte de drept comun*”.
- Se urmarea ca persoanele anchetate pentru propaganda impotriva oranduirii socialiste, aflate in stare de arest pentru fapte de drept comun, sa ofere „*date de interes operativ*”, precum „*anturajul persoanei anchetate*” si natura relatiilor cu acestia.

- In urma obtinerii datelor de interes operativ, se „*extindeau cercetarilor asupra persoanelor [...] din anturajul obiectivului*”.
- S-a propus ca „*...autorii de inscristuri cu continut dusmanos*” sa fie trasi „*la raspundere penala [...] pentru infractiunile de drept comun, evitandu-se astfel o serie de implicatii ce pot aparea*”.
- S-a recomandat ca „*ori de cate ori alaturi de infractiuni date in competenta organelor de securitate pot fi retinute si fapte de drept comun, se va efectua urmarirea penala pentru toate aceste fapte*”.
- In revista Securitatea se prevede ca „*in cazurile in care interesele deosebite ale organelor de securitate impun lamurirea temeinica a unor probleme operative de securitate, se vor efectua cercetari in conlucrare si sub acoperirea organelor de militie*”.

Exemple concrete de documente din arhiva CNSAS care dovedesc caracterul generalizat si sistematic, disimulat cu predilectie sub pretexte de drept comun, al represiunii politice din timpul dictaturii ceausiste:

- **Documente din arhiva CNSAS cota D 16527, Vol 63.** Dintr-o nota a securitatii judetene Bacau cuprinzand „*problemele ordonate la convocarea [...] care a avut loc la conducerea Ministerului si a Departamentului Securitatii Statului, condusa de tovarasul Tudor Postelnicu*” rezulta logica necesitatii camuflarii represiunii politice : „***S-a mers prea mult pe linia unor masuri de securitate pura, am iesit prea mult in fata, fapt ce a fost exploatat de mai multe persoane, organizatii internationale, si in loc sa ne facem un serviciu, ne-am facut un deserviciu. Toti lucratorii de securitate sa ia masuri ferme pentru contracararea oricaror influente ostile si activitati clandestine... insa fara ca actiunile noastre sa constituie prilej de adresare a celor interesati... la diferite organe si organisme internationale si sa faca uz de drepturile omului***”. (p. 99v).

Tot seful Securitatii din acel moment, inculpatul Tudor Postelnicu, le-a trasat urmatoarea sarcina sefilor de securitati judetene: „***Sa-i gasim ca borfasi, ca hoti (subl.m.), sa actionam cu militia, cu alte organe din statul nostru si sa nu facem din aceasta o chestiune politica care, ulterior, sa aibe implicatii asupra intereselor romanesti peste hotare***”. (p. 99v).

Pentru Securitate, deghizarea represiunii sub acoperirea militiei mai prezenta avantajul ca odata arestati de militie, opozantii erau cercetati in stare de arest, in continuare, de Securitate. Ca si in cazul Ursu, puteau fi „*interogati intr-un stil ofensiv*” si „*cu fermitate sporita, pentru descoperirea cu operativitate a tuturor participantilor*”, „*renuntand la masurile timide*”, toate aceste masuri nemaiputand fi puse pe seama Securitatii, si „***fara ca actiunile noastre sa constituie prilej de adresare a celor interesati [...] la diferite organe si organisme internationale***”. (p. 95-106)

- **Documentul din arhiva CNSAS cota D 17870, Vol. 146, respectiv manualul strict secret Bazele muncii de securitate.**

Manualul, conceput, „asa cum sublinia tovarasul Nicoale Ceausescu”, pe baza „sarcinilor de partid” si a „prevederilor legilor Republicii Socialiste Romania”, demonstreaza natura sistematica a represiunii: „principala preocupare a organelor securitatii o constituie prevenirea oricarei actiuni de natura sa puna in pericol securitatea statului”, actiuni ce includeau „acte ostile oranduirii noastre sociale si de stat”, „propagandei impotriva oranduirii socialiste” (art. 166 Cod Penal), respectiv „propaganda pentru schimbarea oranduirii socialiste”.

Mai mult, este incriminata „redactarea scrierilor cu continut dusmanos, fara insa a le fi difuzat”, daca „erau elaborate si pastrate in scopul difuzarii” (p. 81).

Directia Securitatii Statului trebuia sa previna orice „atitudini ostile” prin „supravegherea **informativa generala**” si frica. Atunci cand era descoperita, „atitudinea ostila” (cum ar fi „inscrisurile cu continut dusmanos”) trebuia „neutralizata” cat mai repede, inainte sa fie cunoscuta, sa aiba aderenti, sau sa se transforme in „fapte dusmanoase”, cu posibile „implicatii” – respectiv ecouri in strainatate.

„Neutralizarea” se realiza prin „combinatii informative”, prin „patrunderea secreta in locuinta unui element urmarit”, prin „recrutarea informatorilor din anturaj” si “infiltrarea de informatori in anturaj”, prin „filaj”, „dezinformarea celui urmarit”, „controlul scrierilor ascunse”, „tehnica operativa” (ascultarea telefoanelor, citirea scrisorilor, instalarea de microfoane etc), „urmarirea informativa”, „influentarea pozitiva” (prin amenintari), „actiuni de dezinformare” in anturaj si „compromiterea si izolarea elementelor principale”, „legende” (diseminarea de informatii false, dar verosimile, cu privire la „obiectiv”), „crearea de disensiuni intre elementele urmarite si destramarea anturajelor lor”, „avertizarea celui urmarit”, crearea „convingerii” persoanelor urmarite ca „descoperirea activitatii lor se datoreste vigilentei unor oameni cinstiti cu care au venit in contact” (deci nu informatorilor sau a tradarii membrilor anturajului); in ultima instanta, persoana urmarita putea fi retinuta „de catre alte organe (de militie (subl.m.), de granicieri etc.) sau sub acoperirea acestora (subl.m.)” (p. 163-307).

Ca mijloc „preventiv” principal, Securitatea trebuia sa insufle frica in randul populatiei. Cetatenii de rand trebuiau sa fie constienti de repercusiunile grave ale unor eventuale actiuni, atitudini sau „inscrisuri ostile”. Aceasta atmosfera s-a realizat, printre altele, prin proiectarea unei **imagini de ubicuitate a Securitati si informatorilor.**

Conform acestui manual, „prin pozitia pe care o au in mediul in care traiesc sau muncesc”, „informatorii”, „colaboratorii”, „rezidentii”, „gazdele caselor de intilniri” contribuiau „efectiv la prevenirea, descoperirea si curmarea actiunilor intreprinse de elementele ostile”, asigurand supravegherea informativa generala (p. 98).

- **Documentul din arhiva CNSAS cota D 5625**, lucrarea secreta „**Discernamentul politic si juridic, cerinta principala a organizarii si desfasurarii activitatii organelor de Securitate si Militie**” a Ministrului de Interne din 1972, Ion Stanescu.

Lucrarea dovedeste aservirea totala a fortelor de ordine a statului roman dictatorului Nicolae Ceausescu: „*Prin inalta tinuta stiintifica, izvorita din aplicarea creatoare a marxism-leninismului la realitatile concrete din Romania, raportul prezentat de secretarul general al partidului ridica pe o treapta superioara gandirea teoretica a partidului*” (prefata).

Autorul cere ca „*in conceperea si realizarea actiunilor de curmare a unor activitati antisociale trebuie sa actionam diferentiat, pornind de la interesele securitatii statului... Cand un legionar cunoscut cu manifestari ostile are la activul sau si **alte fapte penale, este preferabil sa-l tritem in judecata pentru cele din urma si in acest caz, Securitatea sa nu se afiseze. Recurgem la trimiterea sa in judecata pentru activitate contra securitatii statului numai atunci cand nu avem alta posibilitate (subl.m.) si cand situatia operativa impune luarea acestei masuri***” (f. 24).

Motivul si sursa acestei „metodici” sunt enuntate explicit: „*Se impune, in aceasta privinta, aprofundarea si insusirea temeinica a indicatiilor tovarasului Nicolae Ceausescu care, in cuvantarea la Consfatuirea cu activul de baza al Ministerului de Interne, ne atragea atentia: «Se stie ca masurile din domeniul securitatii statului au mari implicatii politice (subl.m.), sociale, atat interne cat si internationale (subl.m.), ele angajeaza tara, partidul, intreaga societate»*”.

Se sugera astfel, evident, lucratorilor de securitate, sa gaseasca incadrari juridice pentru faptele persoanelor urmarite (in special pentru „propaganda impotriva orianduirii socialiste”) care sa nu aiba „implicatii politice”, mai ales „externe”. Se cerea incadrarea sub „alte infractiuni” decat cele politice, aspect pe care Ministrul de Interne Stanescu pretindea ca „legiutorul (l-)a lasat *la latitudinea organului de urmarire penala (subl.m.)*” (f. 41).

Dincolo de litera legii, aceste masuri luate „in baza indicatiilor tovarasului Nicolae Ceausescu” trebuiau sa serveasca explicit „*intereselor politice ale partidului*”, care in acel moment insemnau deja, in cvasitotalitate, interesele dictatorului: „*Cadrele noastre trebuie sa cunoasca la perfectie politica interna si externa a partidului... pentru a se orienta bine din punct de vedere politic in situatiile complexe pe care le intalnesc in munca lor, respectiv... de a lua masuri care sa concorde pe deplin cu interesele politice ale partidului si statului*” (f. 30) (subl.m.).

Deghizarea in fapte de drept comun a actiunilor opozantilor regimului era initial, la randul ei, camuflata sub un pretext legal: incadrarea „neintemeiata” la infractiuni „*contra securitatii statului*” ar fi fost, „in fond, o ilegalitate”.

Insa ca si cum motivul ilegalitatii, (simptomatic!), nu ar fi fost de ajuns, adevaratul motiv al deghizarii represiunii este imediat explicat: incadrarea politica „*creaza impresia unei activitati intense impotriva orianduirii noastre socialiste, desi nu-i vorba de o asemenea activitate, ci de alte infractiuni (subl.m.)*” (f.

44). Se observa grija aparatului represiv pentru **nevoia crescanda a dictatorului de loialitate unanima si popularitate** – un dictator al carui cult se suprapunea deja cu „*oranduirea socialista*”.

In consecinta, prin **disimularea represiunii politice „sub alte infractiuni”, dictatorul si Securitatea urmareau, explicit:**

1. Diminuarea „**implicatiilor externe**” ale actiunilor politiei politice, a caror demascare in Occident „**lovea in prestigiul**” dictatorului pe plan international. (f. 44).
 2. Evitarea „**impresiei unei activitati intense**” pe plan intern impotriva dictatorului.
- **Documentele din arhiva CNSAS**, cota C 4038, Vol 1. Acest volum contine „*Corespondenta directiei a VI-a [Cercetari Penale a Securitatii, n.n.] cu directiile centrale pe linia de masuri prevenire 84-89*”.

Coroborand documentele din acest dosar cu cele din dosarele de urmarire informativa (DUI), rezulta semantica termenelor de „*influentare, temperare, atentionare, avertizare, si punerea in discutie a colectivului de munca*”: intimidari, amenintari, santaj, hartuire, retrogradari, pana la pierderea serviciului (f. 44 si urmatoarele).

Din nota-raport a USLA din 26 iunie 1988, aflam ca „*in conclucrare cu Directia I si Directia a IV-a*” impotriva „*unor elemente periculoase*” capabile de „*savarsirea unor fapte de natura a afecta securitatea statului [...] in 13 cazuri s-a inceput urmarirea penala pentru infractiuni de drept comun, 3 elemente au fost influentate pozitiv, iar alte 8 avertizate*”.(f. 50v).

Un astfel de caz a fost „**Jora**”. Apreciat drept „*element deosebit de periculos din Bucuresti, care intentiona sa detoneze materiale explozive in locuri publice din Capitala; a fost arestat – in urma unei combinatii – pentru furt din avutul personal, judecat si condamnat in conformitate cu prevederile legii. In caz se continua masurile de control, impreuna cu Directia a IV-a, pe timpul cat « Jora » se va afla in detentie*” (f. 50v).

Se remarca si aici **similaritatea cu cazul inginerului Gheorghe Ursu**, care a fost in continuare anchetat si torturat de Securitate in timpul detentiei la militie.

Securitatea punea accent pe „**compromiterea si izolarea elementelor care initiaza anturaje ostile**” si „*prevenirea constituirii de anturaje cu preocupari ostile*”, si anume, cand acestea „*se afla doar in stadiu initial de constituire*” (f. 100), ceea ce s-a urmarit si in cazul lui Gheorghe Ursu.

Din tabelul statistic „*Actiuni si masuri preventive – semestrul I / 1988*” din acest dosar descoperim ca la nivelul tarii, Securitatea recursese la **4.912 „sesizari ale organelor de militie si procuratura**”, mai mult decat numarul avertizarilor, influentarii pozitive si atentionarilor din aceeaasi perioada, de unde se poate trage o concluzie asupra magnitudinii deghizarii represiunii „*sub acoperirea militiei si procuraturii*”. (f. 32-33).

- **Documentele din arhiva CNSAS, cota D 552, "Procese verbale ale sedintelor Biroului Executiv al DSS pe anii 1980-1989 (cabinet)".**

Din aceste documente rezulta ca Directia a VI-a Cercetari Penale a Securitatii raporta conducerii DSS urmatoarele : „*Pentru prevenirea constituirii unor anturaje de persoane care erau pretabile la savirsirea de fapte ce fac obiectul muncii de securitate, s-au intreprins masuri mai ferme si diversificate – specifice muncii de securitate ori **de militie**, care au asigurat impiedicarea formarii unor grupuri de elemente dusmanoase sau neutralizarea unor astfel de tendinte*” (f 17v).

Una din preocuparile principale ale Securitatii era „*prevenirea, descoperirea si lichidarea actiunilor de redactare si difuzare a unor inscrisuri cu continut dusmanos*” sub „*influenta nociva a postului de radio Europa Libera*” si „*actiunile turbulente, carora incercau sa le dea o tenta politica, cu scopul de a expune oranduirea noastra socialista denigrarii din exterior*”. (f. 18v).

Fata de acestia „*s-a actionat cu mai multa operativitate, prin masuri mai ofensive [...] atit prin masuri cu caracter penal, cat si prin masuri diversificate de prevenire*”; prin desemnarea unora din autori ca „*bolnavi psihic*” fata de care „*s-a actionat prin obligarea la tratament medical [...] si internarea medicala a celor periculosi*”; in sfarsit, „*s-a actionat **cu bune rezultate, impreuna cu organele de militie, pentru neutralizarea unor astfel de actiuni prin sanctiuni de drept comun*** (subl.ns.)”.(f. 18v)

Asa cum tocmai datorita semnarii Conventiei de la Helsinki, regimul Ceausescu a cautat sa ascunda prin orice mijloace incalcarea drepturilor omului pe care o practica in mod sistematic si generalizat impotriva tuturor opozantilor, tot asa Securitatea a incercat sa disimuleze si camuflarea represiunii politice in cauze de drept comun.

In „*Sedinta comuna a Consiliului de Conducere si a Secretariatului Consiliului Politic ale Departamentului Securitatii Statului*” din 12 martie 1986, la cateva luni dupa uciderea lui Gheorghe Ursu si a reactiilor guvernului american, Consiliul de Conducere al DSS atragea atentia tuturor sefilor unitatilor centrale de securitate ca, „***in spiritul orientarilor si indicatiilor primite in permanenta din partea conducerii partidului, personal al Comandantului nostru suprem, tovarasul Nicolae Ceausescu [...] pe viitor sa asigure ca toate actiunile operative de securitate care impun folosirea unor acoperiri (legendari) din partea organelor de pasapoarte sau de militie sa se realizeze in conditii de deplina conspirare***” (subl.m.).(f. 174).

- **Documentele din arhiva CNSAS, cota D131, Vol 1, P. II**

La sfarsitul anilor 1970, deghizararea represiunii era ordonata explicit de catre conducerea DSS. Astfel, in „*Planul de masuri pentru intensificarea activitatii de cunoastere, prevenire si neutralizare a actiunilor dusmanoase initiate de fosti condamnati pentru infractiuni contra securitatii statului*” (**D 131, Vol 1, P II, filele 1-10**) aprobat de ministrul de Interne Tudor Postelnicu se invedera cadrelor de securitate ca „*In vederea cunoasterii oricaror incercari de activitate dusmanoasa*”, pentru „*sporirea fermitatii in vederea descurajarii*”, „*se vor aplica in scop preventiv... **informatiile referitoare la fapte infractionale de***

competenta organelor de militia, ori comportari imorale, in vederea compromiterii si izolarii (subl.m.)” opozantilor regimului (D 131, Vol 1, P II, fila 4).

O prioritate aparte se acorda anihilarii celor cu „preocupari scriitoricesci”, „inscrisurilor cu continut ostil oranduirii sociale din tara noastra”, „**cei semnalati cu calomnii si injurii la adresa politicii partidului si statului nostru**” (D131, Vol 1, P.II f. 13v-14)

Se ordona „**anihilarea** actiunilor dusmanoase” prin masuri „**depline**”, dar cu „**discernamant politic** [...] folosind mai intens posibilitatile oferite de **organele de militia**” (D 131, Vol 1, P II, fila 40,40v). Activitatea represiva a Securitatii trebuia sa aiba un caracter **sistematic**, ofensiv, „se va desfasura permanent, in toate obiectivele, locurile si mediile unde activeaza elemente luate in atentie” si trebuiau sa „descopere actiunile clandestine si a oricaror altor elemente care indica eventuale intentii de activitate subersiva” (D 131, Vol 1, P II, fila 38).

Seful Securitatii interne, generalul Iulian Vlad, nota : „Nu este de tolerat ca din rindul unor asemenea elemente sa apara cazuri ori situatii de actiuni ostile neprevenite la timp...”. (D 131, Vol 1, P II, fila 40v).

- **Documente din arhiva CNSAS cota D 131, Vol. 1, P.I.** Ordinul de deghizare a represiuni era aplicat de toate directiile de securitate, centrale si judetene. De exemplu, dintr-un raport al Directiei I aflam ca „Pentru sporirea eficientei muncii preventive, s-au avut in vedere si faptele savarsite de catre elementele dusmanoase, **date in competenta militiei** (subl.m.)” (f. 95).
- **Documente din arhiva CNSAS, D 13110 Vol. 9.** Intr-un plan de masuri rezultat din „Consfatuirea cu sefii serviciilor de informatii interne” din 30 aprilie 1975, se stipula: „Sa se caute informatii cu privire la infractiuni de drept comun savarsite de cei urmariti si **sa se inceapa urmarirea penala de catre Militie** (subl.m.), iar in cadrul cercetarilor, **sa se clarifice si aspectele de natura dusmanoasa** (subl.m.)”. De observat ca aceasta metoda s-a aplicat intocmai lui Gheorghe Ursu. Acelasi plan de masuri rezultat din consfatuirea amintita releva faptul ca „**inceperea urmaririi penale de catre militia contribuie la compromiterea elementelor urmarite si a dat rezultate bune**” (f. 105).
- **Documente din arhiva CNSAS cota D 120, vol 1.** Din acest raport al Directiei I a Securitatii rezulta ca numai la aceasta directie, in 1983, s-au facut „**48 finalizari prin masuri pe linie de militia**”.(f. 115).
- **Documente din arhiva CNSAS cota D 21, Vol 56.** Dosarul-problema, „Eterul”, care viza urmarirea si „neutralizarea” de catre Securitate a angajatilor si colaboratorilor postului de radio „Europa Libera”, reprezinta una din prioritatile Securitatii.

Toate directiile Securitatii, inclusiv Unitatea de lupta antiterorista (U.S.L.A.) aveau ca sarcini prioritare „neutralizarea ferma” a tuturor persoanelor care „audiaza si colporteaza stirile posturilor de radio straine”, „manifesta intentii de a lua legatura (direct sau prin intermediar) cu aceste posturi”, „furnizeaza

in exterior date cu continut calomniator”, sau „fac legatura intre elementele din tara si angajatii sau colaboratorii posturilor de radio straine”, „invocand in mod sistematic o pretinsa lipsa de drepturi cetatenesti” (f. 1 si urmatoarele).

Planurile de masuri si actiuni ale Securitatii priveau in special *„contracararea si neutralizarea activitatii ostile desfasurate de posturile de radio straine, in special „Europa Libera” (f. 1).*

Nota strict secreta a lui Iulian Vlad si Nicolae Plesita de la fila 1 contine, printre altele, *„sarcina principala a intregului aparat al Departamentului Securitatii Statului”, anume, „limitarea scurgerii de informatii catre aceste posturi de radio, reducerea hotarita a corespondentilor din tara ai acestora, contracararea si neutralizarea oricaror incercari de denigrare a realitatilor societatii noastre socialiste, de propagare a ideilor de natura sa incate la manifestari protestatare sau de dezordine, compromiterea, influentarea si dezbinarea angajatilor sectiei pentru Romania ai postului de radio „Europa Libera”, etc.”(f. 1v).*

Sub masca ubicua a *„discernamantului politic si juridic”, sefii politiei politice din acea vreme ordonau sa se acorde „o atentie speciala... demascarii ca infractori de drept comun (subl.m.), elemente parazitare, bolnavi psihici etc., prezentati in emisiunile postului de radio „Europa Libera” ca „protestatari” ori „disidenti” (f. 4v).*

Este de remarcat faptul ca aproape toate aceste prioritati ale Securitatii legate de *„neutralizarea intelectualilor semnalati ca intretin legaturi cu angajatii postului de radio „Europa Libera”, in speta cu „subredactia acestui post de la Paris, condusa de Monica Lovinescu si Virgil Ierunca” si „descoperirea si anihilarea canalelor de legatura intre elemente ostile din tara si acei angajati” s-au regasit printre acuzatiile impotriva lui Gheorghe Ursu si au reprezentat subiectul principal al anchetei asupra acestuia la Directia a VI-a a Securitatii. (Arhiva CNSAS, P 58684, Dosarul Penal al Securitatii nr. 66142, Vol 17 din dosarul Curtii de Apel Bucuresti nr. 2500/2/2017).*

- Revista *Securitatea* Nr. 3 (75)-1986, articolul *„Modalitati de sporire a contributiei organelor de cercetare penala la rezolvarea unor sarcini operative de securitate” (fila 55 si urmatoarele).*

Autorul, fostul maior de Securitate din Directia a VI-a Alexandru Olaru (ajuns general SRI dupa Revolutie) prezinta **avantajul „informativ-operativ” al camuflarii anchetelor politice de catre Securitate, respectiv** posibilitatea ca odata arestati de militia, opozantii sa fie cercetati in continuare in stare de arest, ca si in cazul Ursu , *„interogati intr-un stil ofensiv” si „cu fermitate sporita, pentru descoperirea cu operativitate a tuturor participantilor”, „renuntand la masurile timide” (adica folosind tortura), toate aceste masuri nemaiputand fi puse pe seama Securitatii, si „fara ca actiunile noastre sa constituie prilej de adresare a celor interesati [...] la diferite organe si organisme internationale” facand „uz de drepturile omului”. (D 16527, Vol. 63, ff. 95-106). Este exact ceea ce Securitatea a incercat sa realizeze in cazul Ursu.*

Articolul ofera **cheia avantajului „informativ-operativ” al camuflarii anchetelor penale sub acoperirea militiei.** Folosirea anchetelor penale pentru rezolvarea *„cu mai multa eficienta” a unor sarcini operative de securitate* facea parte din programele de masuri ale Departamentului Securitatii Statului adoptate in ultimii ani ai comunismului.

Sa amintim aici ca prin „sarcini operative” se intelegea obtinerea de date care priveau alte persoane decat cele anchetate si care puteau fi exploatare de alte directii ale Securitatii decat Directia a VI-a, respectiv Directiile I – V, care efectuau monitorizarea populatiei Romaniei pentru a preintampina „manifestari ostile”, „diversioniste”, „anarhice” sau „teroriste”, „coagularea de grupari contestatare” etc., in toate sferile de activitate (Directia I: arta-cultura, presa, culte, sport, legaturi cu „Europa Libera”; Directia a II-a: economie; etc.).

Conducerea DSS cerea, asadar, Directiei a VI-a Cercetari penale „sa-si aduca o contributie mai mare, in forme si modalitati specifice, la rezolvarea tuturor sarcinilor ce revin securitatii statului”.(f. 55).

„Modalitatile specifice” la care se referea maiorul Olaru pot fi deduse cu usurinta parcurgand intregul articol. Astfel, el vorbeste de „dezvoltarea continua a discernamantului politic si profesional-juridic al ofiterilor de securitate, pentru a sesiza cu operativitate toate implicatiile – politice, economice, sociale, juridice, operative” de pe pozitia de „activisti de partid”.(f. 56).

Deci este vorba de politica partidului, a „Conducatorului suprem”, de a evita implicatiile externe nedorite ale represiunii politice si de a imbraca ancheta intr-o forma fie „economica”, adica „furt” (invinuire de drept comun), fie „sociala”, prin „compromitarea si izolarea obiectivului”.

Astfel, „discernamantul” trebuia folosit pentru a „obține un volum sporit de date si informatii de interes operativ”, si anume prin „sesizarea cu promptitudine a faptelor si imprejurarilor care, din diverse motive, nu au fost stabilite in totalitate in cursul urmaririi sau supravegherii informative si elucidarea acestora pe parcursul cercetarilor, fara a [...] accepta [...] ca o serie de aspecte esentiale ale cazului nu ar putea fi cunoscute prin mijloacele muncii informativ-operative” (f. 56)

Devine clar ca „datele de interes operativ” care nu au putut fi „stabilite in totalitate in cursul urmaririi sau supravegherii” sunt cele legate de „anturajul obiectivului”, care s-ar putea sa aiba aceleasi „conceptii dusmanoase” cu „obiectivul” si care ar putea duce la ceea ce dictatorul ura mai mult: o „grupare ostila”. Era, deci, necesara „extinderea cercetarilor asupra persoanelor [...] care au inlesnit sau favorizat comiterea infractiunilor ce se cerceteaza”.(f. 58)

Dar cum putea contribui ofiterul de cercetare penala la obtinerea acelor date care n-au fost obtinute „in cursul urmaririi si supravegherii obiectivului” de catre celelalte Directii informativ-operative, deci in stare de libertate? E vorba evident de deghizarea cauzei „ce se cerceteaza” intr-una de drept comun, ceea ce permite anchetatorului sa dea un caracter „mai ofensiv tuturor interogatoriilor” si sa „manifeste fermitate sporita”, renuntand la „masurile timide” ale altor Directii. Si asta pentru ca in detentie, la militie, anchetatorii Directiei a VI-a puteau sa tortureze „obiectivul” fara riscul unor „implicatii internationale” (cazul nefiind politic, ci de drept comun, si pe deasupra „obiectivul” fiind „compromis”) si fara a putea fi trasi vreodata la raspundere pentru faptele lor..

Maiorul Olaru exprima in continuare, explicit, metoda: „...**autorii de inscrieri cu continut dusmanos” sa fie trasi „la raspundere penala [...] pentru infractiunile de drept comun savarsite, evitandu-se astfel o serie de implicatii ce pot aparea”.**(f. 57).

Dupa cum s-a mai aratat, „*implicatiile*” se refera la imaginea externa a regimului Ceausescu: „*De asemenea, ori de cate ori alaturi de infractiuni date in competenta organelor de securitate pot fi retinute si fapte de drept comun, se va efectua urmarirea penala pentru toate aceste fapte, in vederea realizarii scopului sus-mentionat. Pe aceasta linie se va asigura in continuare perfectionarea conlucrarii cu organele de procuratura si militie, iar in cazurile in care interesele deosebite ale organelor de securitate impun aceasta (in vederea lamuririi temeinice a unor probleme operative de securitate) se vor efectua cercetari in conlucrare si sub acoperirea acestor organe*”.(f. 57).

In concluzie, maiorul Olaru Alexandru, care in acei ani **era coleg cu maiorul Pîrvulescu Marin**, cel care a „instrumentat” cazul Gheorghe Ursu in 1985, ofera in acest articol din 1986 exact „solutia” data de colegul sau in acel caz: arestarea „obiectivului” „sub acoperirea militiei” pentru un pretext de drept comun (valuta), si continuarea cercetarilor prin „mijloacele muncii informativ-operative” de catre organele de cercetare penala ale Securitatii pentru a aprofunda a ceea ce Iulian Vlad ceruse Directiei a VI-a: sa afle „*natura relatiilor [lui Gheorghe Ursu] cu alti scriitori cu concepii dusmanoase*” (**dosarul penal cota CNSAS P 58684, DUP Vol. 17 al prezentei cauze, f. 82, 83-84**), pe care Gheorghe Ursu refuzase sa le declare in „cursul urmaririi si supravegherii”.

Conform autorului Olaru, pentru a putea obtine aceste date, anchetatorii trebuiau sa fie „*ofiteri de securitate combativi si militanti, care cunosc bine sarcinile ce revin aparatului de securitate pe toate profilurile de munca*”.(f. 56)

Cei doi ofiteri, Olaru si Pîrvulescu, se facusera de altfel remarcati impreuna de conducerea Directiei a VI-a inca din 1984, „*pe linia de sprijin si indrumare a securitatilor judetene*” (D 8852, Vol 1, f. 44 verso), drept pentru care Olaru fusese avansat de la capitan la maior.

Inscrisurile de mai sus dovedesc **metodele de represiune si de camuflare pe scara larga a represiunii de catre Securitate, ca politica de stat, sistematica si generalizata**. Rezulta motivele camuflarii, si metodele de disimulare ale camuflarii. Multe dintre metodele care se regasesc in aceste documente s-au aplicat in cazul Gheorghe Ursu. Din aceste documente rezulta si alte cazuri de represiune similare cu cel de fata, unele dintre ele fiind instrumentate de inculpatii din prezenta cauza.

6. Rolul specific al Directia a VI-a Cercetari Penale a Securitatii in deghizarea represiunii politice „sub acoperirea militiei”.

Din documentele Directiei a VI-a depuse la dosarul cauzei (Arhiva CNSAS cotele D 8852, vol. 1 - Planuri de munca, rapoarte de activitate); D 8852, vol. 23 ; P 59532 (Dosar Penal al lui Guseila Ion); C 368, vol. 1 (Corespondenta rezultata din procesul solutionarii cazurilor penale si a verificarilor prin acte premergatoare, Dir. a VI-a a Securitatii, 1984-1987), se desprinde in mod clar **modul cum a actionat Directia a VI-a** (unde au activat inculpatii) **pentru camuflarea activitatilor lor de represiune politica:**

- In cazuri autorilor de **inscrisuri dusmanoase** „**de regula s-au stabilit invinuiri de drept comun**”;
- Odata stabilite invinuirile politice aduse unei personae, Directia a VI-a sesiza organul de militia in vederea continuarii cercetarii penale pentru infractiuni de drept comun;
- Sub acoperirea militiei se continua ancheta pentru „*infractiunile contra securitatii statului*”, ceea ce prezenta urmatoarele avantaje pentru Directia a VI-a:
 - Puteau fi astfel obtinute mai usor „*date de interes informativ-operativ*” pentru celelalte directii;
 - Se putea *destrama* mai usor *anturajul obiectivului* si se puteau *identifica si alti participanti la activitatile ostile*;
 - In acest fel erau si *compromisi* autorii de inscrisuri dusmanoase;
 - Se evita interferenta internationala sub aspectul nerespectarii drepturilor omului;
- „*Pentru traducerea exemplara in viata a exceptionalelor orientari politice pe care ni le da Comandantul Suprem*” , „*masurile de prevenire sa fie mai intens orientate spre cele ... de interventie realizate prin intermediul altor organe*” , respectiv, „**de regula, sub acoperirea organelor de militia** ”, astfel incat sa poata fi „*imprimat unui caracter ofensiv tuturor interogatoriilor si manifestarea unei fermitati sporite pentru descoperirea cu operativitate a tuturor participantilor*”;
- „*In cazurile care privesc actiuni si manifestari dusmanoase cu caracter propagandistic,... in actiunile de riposta hotarata impotriva propagandei nocive din exterior... in curmarea unor astfel de activitati*” s-a cerut „**sa renuntam la masurile timide si de suprafata si sa actionam cu toata fermitatea**”;
- „*masurile de prevenire*” necesitau „*discernamant sporit, cu participarea organelor de cercetare penala a securitatii, iar finalizarea acestora se va face, de regula, sub acoperirea altor organe (pasapoarte, militia, etc.)*”;
- „*In cercetarea autorilor de inscrisuri ostile... cand s-a impus tragerea faptuitorilor la raspundere penala, am realizat aceasta prin trimiterea in judecata pentru infractiuni de drept comun. In acest mod, s-a evitat a se da „eticheta” de persecutati pentru asa zisul „delict de opinie” unor elemente despre care am reusit sa stabilim, prin extinderea cercetarilor, ca in realizate erau hoti sau delapidatori*”.
- La **bilantul pe anul 1985** (anul torturarii si uciderii lui Gheorghe Ursu), inculpatul PÎRVULESCU **a fost evidentiat** de seful directiei pentru o „**contributie mai mare adusa la indeplinirea sarcinilor ce au stat in fata unitatii, pe linie de cercetare penala** », inclusiv pentru unele

din cele „**81 de cazuri de autori de inscrieri cu continut necorespunzator**”, care au fost finalizate „**sub acoperirea altor organe**”.

- „*In raport cu eventualele implicatii nedorite... Actiunile de destramari de anturaje vor fi realizate, de regula, prin intermediul organelor de militia*”;
- Prioritatile Directiei a VI-a includeau descoperirea „autorilor de inscrieri dusmanoase”, vinovati si de „contactarea crainicilor, functionarilor ori colaboratorilor oficinilor de propaganda reactionara”.
- „*Elemente care au intreprins actiuni ostile vizind schimbarea oranduirii socialiste in tara noastra [...] au fost trimise in instanta pentru internarea medicala a inculpatilor, cf. art. 114 CP, acestia fiind gasiti ca bolnavi psihici*”.
- In cazurile de „manifestari ostile sub forma trimerilor postale calomniatoare la adresa oranduirii socialiste din tara noastra. Cercetarile in asemenea cazuri s-au efectuat, **in marea lor majoritate, sub acoperirea organelor de militia sau procuratura**”.
- La Directia de Cercetari Penale, inclusiv pe anul 1985, cazurile de „propaganda impotriva oranduirii socialiste”, „inscrieri ostile sau cu caracter necorespunzator sau dusmanos”, „refuzul inapoierii in tara”, „s-a actionat de regula sub acoperirea organelor de militia” si au fost solutionate „cu discernamant politic, profesional si juridic”, prin „**stabilirea unor fapte de drept comun**” si „**sesizarea altor organe**”. Aceasta metodologie „preventiva” s-a aplicat conform „ordinelor si orientarilor Comandantului Suprem, tovarasul Nicolae Ceausescu, a ordinelor si indicatiilor conducerii DSS”.
- Rapoartele mentioneaza sute de cazuri in care „in sarcina persoanelor cercetate **s-a stabilit, in afara faptelor de competenta organelor de cercetare ale securitatii, si alte infractiuni, de drept comun, ca: abuz in serviciu impotriva intereselor obstei, luare si dare de mita, delapidare, primiri de foloase necuvenite, fals si uz de fals etc.**”.

Aceste documente dovedesc fara ambiguitate **prevalenta si motivatia transformarii de catre Directia a VI-a a cazurilor politice in cazuri de drept comun** in acei ani.

7. Exemple concrete extrase din probele cu inscrieri care dovedesc modus operandi al Directiei a VI-a Cercetari penale pentru deghizarea represiunii politice

1) Exemple din dosarul D8852 Vol. 1. Anul 1985, cand a fost torturat si ucis Gheorghe Ursu

In „Cuvantul tov. col. Vasile (n.n. Vasile Gheorghe, seful Directiei a VI-a) la bilantul pe D.S.S. – Modul in care s-a actionat pe linia activitatii de cercetare penala in executarea sarcinilor rezultate din programul de masuri al Departamentului Securitatii Statului **pe anul 1985**” (din ianuarie 1986), se consemneaza: „Actionand in spiritul Programului de masuri al Departamentului Securitatii Statului pe anul 1985, impreuna cu Unitatea speciala „S”, s-a trecut mai operativ la finalizarea, prin masuri adecvate si, de regula, **sub acoperirea organelor de militie, a 81 cazuri de autori de inscrisuri cu continut necorespunzator**. In cercetari **s-a acordat o mai mare atentie stabilirii mobilului si scopului urmarit de faptuitori** si, atunci cand s-a impus tragerea la raspundere penala, prin extinderea cercetarilor, **am realizat aceasta pentru infractiuni de drept comun.**”, D 8852, vol. 1, f. 23-24.

Trebuie subliniat ca raportul prezentat mai sus vizeaza anul 1985, perioada in care, conform probelor din dosarul cauzei, inginerul Gheorghe Ursu a fost anchetat, torturat si ucis de Securitate „sub acoperirea militiei”, el facand evident parte din cele 81 de cazuri de „**autori de inscrisuri cu continut necorespunzator**”. Rezulta, asadar, ca **acel caz nu a fost o exceptie, ci a urmat un plan desfasurat conform „regulii”**.

De altfel, in acelasi an 1985, inculpatul **Pîrvulescu Marin**, a fost evidentiat pentru o „**contributie mai mare adusa la indeplinirea sarcinilor ce au stat in fata unitatii in anul 1985, pe linie de cercetare penala**”.(f. 5v)

Conform sefului Directiei a VI-a, acest „mod de solutionare” (n.n. **pentru infractiuni de drept comun**) era aplicat in acele cazuri in care „obiectivul” nu putea fi „influentat pozitiv” si ramanea „ostil”, situatie in care erau necesare „masuri ferme” de „neutralizare”.

Aceste masuri trebuiau aplicate „**cu maximum de orientare si discernamant (subl.ns.), pentru ca sa nu se dea in nici un mod prilej de creare a unor false probleme, de exagerari, care sa prolifereze, sa fie preluate in exterior si folosite in scopuri ostile** (subl.m.)”. In acest sens, „**masurile de prevenire erau mai intens orientate spre cele de influentare sau de interventie realizate prin intermediul altor organe**”, D 8852, vol. 1, f. 86.

Duritatea anchetelor Directiei a VI-a Cercetari Penale a Securitatii rezulta clar din aceste rapoarte: „**[In] cazurile care privesc actiuni si manifestari dusmanoase cu caracter propagandistic,... in actiunile de riposta hotarata impotriva propagandei nocive din exterior... in curmarea unor astfel de activitati, sa renuntam la masurile timide si de suprafata si sa actionam cu toata fermitatea** (subl.m)” - D 8852, vol. 1, f. 41v.

In acest sens, trebuie observata si prioritatea acordata de Directia a VI-a „**stabilirii mobilului si scopului urmarit de faptuitori**”, strategia Securitatii fiind, conform directivelor, de a-l proteja si in acest fel de dictator, demonstrand ca **opozantii nu il contestau din convingere**, ci pentru alte „**mobiliti si scopuri**”, respectiv pentru „**rezolvarea unor nemulumiri personale sau profesionale**”, din

cauza unor „afectiuni psihice” (deseori autorii erau etichetati ca „dezaxati”, sau cel puțin „cu manifestari dezaxate”), „pentru a ajunge in Occident”, scrise „sub influenta oficinilor de propaganda straine”, si mai ales, „pentru remunerarea materiala” din partea acestora.

Cazul lui Gheorghe Ursu s-a inregistrat si in aceasta strategie. La toate intrebarile inculpatilor care incercau sa-l determine sa retracteze continutul scrisorilor trimise la Europa Libera, pentru care ar fi primit „bani”, el a subliniat (chiar si la propriu), in mod repetat, „foarte clar” ca scrisorile „nu au fost determinate in nici un fel de alte persoane” ci „de datorita fata de constiinta”, ca nu a primit „nici un fel de remuneratie” pentru ele, si ca „organele responsabile” si „locatarii” blocurilor ramase neconsolidate trebuie sa stie ca „ca la un eventual alt cutremur aceste blocuri s-ar putea prabusii”, cu „**riscul pierderilor de vieti omenesti**”.

In anul 1985, Vasile Gheorghe, seful Directiei a VI-a Cercetari Penale stabilise o politica precisa a denaturarii represiunii politice, pe care a aplicat-o in acel an si in cazul lui Gheorghe Ursu: „Cand se va stabili ca anumite elemente au savarsit atat fapte antisociale care fac obiectul muncii de securitate, cat si infractiuni de drept comun, contraventii sau abateri ... **vor fi luate, dupa caz, fie masuri de prevenire pe linie de securitate, si concomitent, de sesizare a organelor competente, fie numai de sesizare a acestor organe. In situatiile in care interventia organelor de securitate ar putea conduce la unele implicatii negative, vor fi luate masuri numai pe linia altor organe** [...] Actiunile de destramare a unor anturaje cu astfel de preocupari [cultice] [vor fi] realizate, de regula, prin intermediul organelor de militie... Cazurile in care se preconizeaza luarea de masuri de prevenire impotriva cetatenilor straini [vor fi luate] cu discernamant sporit, cu participarea organelor de cercetare penala a securitatii, iar finalizarea acestora se va face sub acoperirea altor organe (pasapoarte, militie, etc)” - D 8852, vol. 1, f. 98-99.

Tot din acest dosar se desprinde rolul „Punerii in dezbatere colectiva” a opozantilor, asa cum s-a facut si in cazul lui Gheorghe Ursu in luna august a anului 1985, inainte sa fie arestat sub acoperirea unei anchete a militiei.

Punerea in dezbatere colectiva era o metoda de intimidare a colegilor de la locul de munca al „obiectivului”. Se punea in aplicare „nemijlocit de organele securitatii”, numai in cauze care „puteau face obiectul publicitatii si existau date care justificau convingerea ca, prin actiunile respective, se exercita o influenta pozitiva sporita asupra faptuitorilor si a altor persoane” – „influenta pozitiva” insemnand intimidarea respectivelor persoane pentru a le determina sa renunte la „manifestarile ostile”. Metoda se aplica „inclusiv pentru redactarea si difuzarea de inscrisuri cu continut necorespunzator” - D 8852, vol. 1, f. 99v.

Chiar in raportul sefului Directiei a VI-a Cercetari Penale, Vasile Gheorghe, catre conducerea DSS din anul 1985 regasim executarea acelorasi ordine de substituiri a acuzatiilor politice cu unele, fabricate, de drept comun: „In cercetarea **autorilor de inscrisuri ostile, s-a acordat o mai mare atentie stabilirii cu certitudine a mobilului si a scopului urmarit de faptuitori, iar atunci cand s-a impus tragerea lor la raspundere penala, am realizat aceasta prin trimiterea in judecata pentru infractiuni de**

drept comun. In acest mod, s-a evitat a se da „eticheta” de persecutati pentru asa zisul „delict de opinie” unor elemente despre care am reusit sa stabilim, prin extinderea cercetarilor, ca in realizate erau hoti sau delapidatori” - D 8852, vol. 1, f. 4v.

Din acest dosar (n.n. D 8852) rezulta si faptul ca actiunile Directiei a VI-a Cercetari Penale din anul 1985 au facut parte din represiunea politica generalizata si sistematica indreptata impotriva opozantilor regimului Ceausescu.

Caracterul de politica de stat al acestei represiuni rezulta clar din concluziile formulate asupra cazurilor de difuzari de inscristuri, precum si alte 7 cauze penale avand ca obiect propaganda impotriva oranduirii socialiste, instrumentate in 1985 care „*impun ca, in activitatea de viitor, sa tinem permanent seama de orientarea fundamentala, subliniata cu claritate de Secretarul general al partidului in raportul prezentat la Congrsul al XIII-lea, in sensul ca trebuie sa respingem cu hotarare toate incercarile facute de cercurile reactionare, imperialiste, de a denigra maretele realizari ale poporului nostru, cerinta care trebuie sa constituie suportul masurilor ferme de prevenire si combatere a oricaror actiuni sau manifestari ostile oranduirii noastre socialiste*” – D8852, vol. 1, f. 5.

Rapoartele Directiei a VI-a a Securitatii demonstreaza subordonarea totala a structurilor justitiei din perioada comunista fata de puterea politica. Un exemplu, repetat de fapt in fiecare an: „***In anul 1984 nu ne-am inregistrat cu nici un caz de retinere sau arestare nelegala, de achitare sau de restituire pentru completarea si refacerea urmaririi penale. In cercetarea si finalizarea tuturor cazurilor, in care s-au dat solutii penale, am conlucrat permanent si principial cu organele de procuratura si justitie***” - f. 40.

2) Prevalenta cazurilor solutionate de Directia a VI-a Cercetari Penale „sub acoperirea altor organe” (Exemple din dosarul D8852 Vol. 23)

In acest dosar continand „Planuri de munca si bilanturi pe servicii” ale Directiei a VI-a a Securitatii se regasesm nenumarate acte de inculpare a membrilor populatiei civile sub diverse invinuiri fictive si condamnarea la pedepse a sute de opozanti ai regimului comunist. Astfel:

- „Din 7 elemente care au intreprins actiuni ostile vizand schimbarea oranduirii socialiste in tara noastra [...] intr-un caz instanta a pronuntat internarea medicala a inculpatului, cf. art. 114 CP, acesta fiind bolnav psihic”.(f. 4).
- „[...] doua persoane au fost condamnate pentru savirsirea infractiunilor de specula, delapidare, si fals intelectual, iar o persoana a fost internata medical”; „s-au avut in vedere indicatiile Conducerii Departamentului Securitatii Statului privind stabilirea in sarcina persoanelor vinovate si a altor fapte de drept comun...”; „Totodata s-a desfasurat activitate de cercetare penala sub acoperirea organelor de Militie in mai multe cazuri, in scopul clarificarii privind savarsirea si a unor fapte indreptate impotriva securitatii statului. Exemplificam: cazurile de la securitatile Bihor si Municipiul Bucuresti, sotii MINDROIU in cazul S.N. care urmau sa transmita in exterior unele date necorespunzatoare, carora li s-a

retinut in sarcina si detinerea de valuta... Ofiterii serviciului si-au mobilizat eforturile pentru transpunerea in practica a obiectivelor stabilite prin Programul de masuri al DSS pe anul 1989, pentru executarea intocmai a ordinelor DSS si comenzii unitatii, dand dovada de discernamant politic si juridic in aplicarea dispozitiilor legii penale si a ordinelor de linie”; „in cazurile in care s-a probat savarsirea unor fapte de drept comun, au fost sesizate organele de militie sau procuratura competente” (f. 10-11).

- *„In unele situatii in care s-a impus, sub indrumarea conducerii unitatii, s-a urmarit evitarea unor implicatii cu caracter politic, actinindu-se diversificat si sub acoperirea organelor de militie si procuratura, in strinsa cooperare cu aceste organe, dindu-se dovada de discernamant politic si juridic in solutionarea cauzelor respective” (f. 21).*
- *„S-a asigurat o cooperare mai buna cu organele de militie si procuratura, in situatiile in care in sarcina persoanelor implicate s-a constatat si savarsirea unor fapte de drept comun [...] (f. 21).*
- *„Din analiza cazurilor de autori de inscrisuri cu continut necorespunzator identificati, a rezultat ca pe masura intensificarii propagandei dusmanoase din exterior indreptate impotriva tarii noastre, elementele clasate sau cu un scazut nivel sau discernamant politic se fac ecoul emisiunilor denigratoare transmise de posturile de radio reactiune si, pe fondul unor nemulumiri personale, se dedau la manifestari ostile sub forma trimiterilor postale calomniatoare la adresa oranduirii socialiste din tara noastra. Cercetarile in asemenea cazuri s-au efectuat, in marea lor majoritate, sub acoperirea organelor de militie sau procuratura (subl.m.), au avut un caracter aprofundat, stabilindu-se adevaratele cauze care au determinat persoanele implicate sa savarseasca asemenea fapte. Masurile de finalizare, luate in asemenea cazuri, au fost diversificate, in functie de situatia fiecarei persoane si de gradul de vinovatie, de natura sa dea garantii ca pe viitor nu vor mai comise fapte de acest gen” (f. 21).*
- *Din mai multe rapoarte ale Directiei de Cercetari Penale, inclusiv pe anul 1985, rezulta ca in cazurile de propaganda impotriva oranduirii socialiste, inscrisuri ostile sau cu caracter necorespunzator sau dusmanos, refuzul inapoierii in tara (infractiuni politice de care s-au ocupat direct si ofiterii Pîrvulescu Marin (f. 49v, f. 83v) si Hodis Vasile (f. 54) „s-a actionat de regula sub acoperirea organelor de militie (subl.m.)”(f. 44, 44v) au fost solutionate „cu discernamant politic, profesional si juridic” (f. 47v, 49v); „o rezolvare intr-o cauza poate sa fie foarte buna sub aspect juridic, dar catastrofala din punct de vedere al consecintelor. Trebuie sa rezolvam problemele politic si nu pur juridic (f. 80v)”; prin „stabilirea unor fapte de drept comun”(f. 103v: „fals si uz de fals, delapidare, inselaciune [...], detinere de valuta, operatiuni cu mijloace de plata straine”) si „sesizarea altor organe”(f. 104).*

Aceasta metodologie „preventiva” s-a aplicat conform „ordinelor si orientarilor Comandantului Suprem, tovarasul Nicolae Ceausescu, a ordinelor si indicatiilor conducerii DSS” (f. 104). Regasim,

astfel, cazuri concrete in care in sarcina persoanelor cercetate s-a stabilit, in afara faptelor de competenta organelor de cercetare ale securitatii, si alte infractiuni, de drept comun, ca: abuz in serviciu impotriva intereselor obstești, luare si dare de mita, delapidare, primiri de foloase necuvenite, fals si uz de fals etc. (f. 83v).

3) Un caz similar cu cazul Gheorghe Ursu solutionat de Directia a VI-a Cercetari Penale „sub acoperirea altor organe” (Cota P 59532. Cazul lui Guseila Ioan)

Acest inginer in cadrul Departamentului Industriei Alimentare, domiciliat in Bucuresti, a fost retinut in baza *Ordonantei de retinere* din 06.11.1985, intocmite de lt. col. Popa Mihai, Directia Cercetari Penale, Departamentul Securitatii Statului, pentru propaganda impotriva oranduirii socialiste: „a conceput, redactat si expediat mai multe scrisori anonime pe adresa unor institutii centrale din Bucuresti in continutul carora denigreaza oranduirea socialista din R.S. Romania”, P 59532, f. 2-2v.

Guseila Ioan era dat ca exemplu de seful Directiei a VI-a in cuvantarea amintita din ianuarie 1986: „De exemplu, intr-un caz de difuzari masive de inscrisuri cu continut deosebit de virulent, al caror autor era un inginer care dorea sa fie condamnat pentru o infractiune politica, spre a se face cunoscut in strainatate ca fiind persecutat pentru delict de opinie, in urma unor verificari mai ample, am descoperit ca de fapt **acesta era hot**, sustragand curent electric in valoare de peste 30000 lei. Intrucat pentru aceasta fapta legea prevede o pedeapsa in aceleasi limite ca si pentru difuzarea de inscrisuri dusmanoase, **l-am trimis in judecata pentru furt, fapt ce a devenit cunoscut si in cercul sau de relatii, fiind astfel demascat ca infractor de drept comun**”, D 8852, vol. 1, f. 23-24.

Prin *Ordonanta* din 07.11.1985 a procurorului militar, col. de justitie, Stefanescu Mihai, Directia Procuraturilor Militare (*acelasi care a instrumentat, la ordinele inculpatilor si cazul lui Gheorghe Ursu*), se dispune arestarea sa preventiva, deoarece „in anii 1981-1985 a redactat si difuzat mai multe inscrisuri cu caracter dusmanos oranduirii socialiste”, P 59532, f. 4.

In baza *Mandatului de arestare preventiva nr. 62/07.11.1985* emis de procurorul militar, col. de justitie, Stefanescu Mihai, D.P.M., Guseila Ioan este arestat si predat la Arestul D.C.P. al D.S.S.

Totusi, in luna decembrie a anului 1985, Guseila Ioan este scos de sub urmarirea penala pentru infractiunea de propaganda impotriva oranduirii socialiste si este cercetat pentru „furt calificat” (este invinuit ca a furat curent electric).

In *Referat cu propuneri de scoaterea de sub urmarire penala a inculpatului Guseila Ioan*, din 13.12.1985, intocmit de lt. col. Popa Mihai, D.C.P., D.S.S., acesta consemneaza: „La data de 6 noiembrie 1985 a fost inceputa urmarirea penala impotriva numitului Guseila Ioan, pentru savarsirea infractiunii de propaganda impotriva oranduirii socialiste prevazuta de art. 166, alin. 2 din Codul Penal [...]. S-a retinut in sarcina inculpatului faptul ca, pe fondul unor nemulumiri personale, in perioada 1981-1985, a conceput, redactat si expediat pe adresa unor institutii centrale din Bucuresti mai multe scrisori anonime, in continutul carora a denigrat oranduirea socialista din R.S. Romania. Tot in aceeași perioada a mai confectionat si difuzat trei fituici cu continut necorespunzator. In lunile noiembrie 1984, septembrie si

octombrie 1985, inculpatul Guseila Ioan a transmis mai multe mesaje telefonice la unele ambasade din Bucuresti, prin continutul carora a denigrat realizarile din R.S. Romania, politica externa promovata de tara noastra si, erijandu-se in conducatorul unei asa-zise organizatii „Salvarea adevarului”, a comunicat si faptul ca membrii acesteia vor trece la comiterea unor acte de teroare impotriva unor personalitati [...] Fata de cele de mai sus, avand in vedere si faptul ca activitatile inculpatului nu au pus si nici nu puteau pune in pericol oranduirea socialista din R.S. Romania, ori sa rezulte vreun pericol pentru securitatea statului [...] propun scoaterea de sub urmarire penala pentru savarsirea infractiunii de propaganda impotriva oranduirii socialiste”, P 59532, f. 32-32v.

Prin Ordonanta de scoatere de sub urmarire penala, din 17.12.1985, se dispune scoaterea de sub urmarirea penala pentru infractiunea de propaganda impotriva oranduirii socialiste si mentinerea mandatului de arestare preventiva emis de catre Directia Procuraturilor Militare la 7 noiembrie 1985 si prelungit pana la 6 ianuarie 1986, urmand ca cercetarile pentru furt calificat in paguba avutului obstesc sa se continue de catre Procuratura Municipiului Bucuresti, in care sens s-a dat ordonanta separata de declinarea competentei”, P 59532, f. 35-35v. Acestea sunt documentele ”oficiale” din dosarul de ancheta.

4) ***Alte cazuri de represiune politica instrumentate de Directia a VI-a, inclusiv de inculpatii din aceasta cauza, in anii 80 (Cota C 368 vol 1, file 1-314)***

Aceste file reprezinta un exemplu de cazuistica a Directiei a VI-a Cercetari Penale, in care toti opozantii (de la Dumitru Iuga, Puiu Ioan, Fistioc Ion, Nisipeanu Stefan, Knapik Emil, Bogdan Nicolae, Olteanu Carol, Pantea Gheorghe, Guseila Ioan, Pop Dumitru-Alexandru, Beciu Nicolae si pana la Ursu Gheorghe) au fost anchetati pentru „redactarea si difuzarea unor inscrisuri cu continut ostil oranduirii socialiste” (considerate de Securitate actiuni ce prezentau pericol pentru securitatea statului, f. 273).

Pe langa cazul lui Gheorghe Ursu si alti disidenti din acest dosar (tot din perioada anului 1985) au fost scosi de sub urmarirea penala pentru propaganda impotriva oranduirii socialiste (art. 166 C. pen.) si in acelasi timp le-au fost „gasite” acuzatii suspecte de „delapidare” (Guseila, f. 237; Olteanu f. 212), fie motive pentru “**aplicarea masurii de siguranta a internarii medicale**” ca urmare a unor expertize psihiatrice suspecte (f. 126, 152), fie „**s-a actionat in cooperare cu organele de militia pentru lansarea versiunii**” ca respectivii „**au fost arestati pentru infractiuni de drept comun**” (Olteanu Carol, Pantea Gheorghe, f. 218).

In toate cazurile „solutionarile” respective s-au facut sub acoperirea acelorasi procurori militari (Stefanescu Mihai si Muresan Mihai), ca si in cazul lui Gheorghe Ursu.

Inscrisurile analizate mai sus dovedesc faptului ca Securitatea si, in particular, Directia a VI-a Cercetari Penale, unde lucrau inculpatii, „a trecut mai operativ” in anul 1985, in mod sistematic si conform ordinelor in vigoare („in spiritul Programului de masuri al Departamentului Securitatii Statului pe anul 1985”) la „finalizarea, prin masuri adecvate si, de regula, **sub acoperirea organelor de militia, a 81 cazuri de autori de inscrisuri cu continut necorespunzator**” si, atunci cand s-a impus tragerea la

raspundere penala, prin extinderea cercetarilor, anchetatorii au realizat aceasta „**pentru infractiuni de drept comun**”.

Aceste documente demonstreaza ca actiunea inculpatilor in cazul lui Gheorghe Ursu de a disimula represiunea politica sub un pretext de competenta Militiei, in fapt continuand sa-l ancheteze pe acesta in timpul detentiei la Militie, nu a fost un caz izolat, ci unul tipic si conform cu politica regimului comunist de a ascunde opozitia din interiorul tarii.

Aceste dosare dovedesc **caracterul generalizat si sistematic, de cele mai multe ori disimulat sub pretexte de drept comun**, a represiunii politice din timpul dictaturii ceausiste, executate cu strictete de Securitate si, in particular, de Directia Cercetari Penale.

5) *Registre si procese-verbale ale Directiei a VI-a Cercetari Penale care dovedesc anchetarea de catre ofiterii de Securitate a detinutilor din arestul militiei*

Documentele din arhiva CNSAS cota F. NEOP. 2104, vol. 2, f 1v-2, f 80. In procesele-verbale de predare-primire a serviciului pe arest din acest dosar, in perioada 04.11.1985 – 19.12.1985, se consemneaza alaturi de arestati incarcerati in arest, fara a se preciza numele, „**un arestat al D.C.P. – I.G.M.**”. In Procesul-verbal din 04.11.1985, intocmit de plt. adj. Titoi Ion si plt. Vilcu Vasile, sefi de schimb in cadrul Arestului D.C.P., D.S.S., se noteaza: „*Se predau un numar de 22 arestati ai Directiei a VI-a C.P. plus un arestat al D.C.P. – I.G.M., incarcerati in arest [...]*”, F. NEOP. 2104, vol. 2, f. 1v-2.

In mai multe procese verbale din acea perioada apare mentiunea „**plus un arestat al D.C.P. – I.G.M.**”, Procesul-verbal de la ora 22, F. NEOP. 2104, vol. 2, f. 80.

De aici rezulta faptul ca Directia a VI-a a Securitatii se ocupa direct de arestati din arestul Militiei, cel putin unul din acestia fiind, exact in perioada de detentie a lui Gheorghe Ursu, consemnat practic zilnic ca s-ar fi aflat si in custodia sefilor de schimb in cadrul Arestului D.C.P. al D.S.S.

Din documente din arhiva CNSAS cotele **F. NEOP. 2104, vol. 2, C 375, vol. 3, si F. NEOP. 2105, vol. 1** rezulta ca numarul arestatilor scosi la ancheta la Directia Cercetari Penale a Securitatii (in conformitate cu cele consemnate in C 375, vol. 3) difera deseori de numarul arestatilor scosi la ancheta conform cu Procesele-verbale de predare-primire din dosarul F. NEOP. 2104, vol. 2, de exemplu:

1. F. NEOP. 2104, vol. 2, f. 62v (cadrul 124) – P-V din 09.12.1985, ora 14 – 4 arestati scosi la birourile de ancheta; in C 375, vol. 3, f. 34 (cadrul 68), pe data de 09.12.1985 sunt mentionati doar 3 arestati scosi la ancheta;
2. F. NEOP. 2104, vol. 2, f. 64-64v (cadrele 127-128) – P-V din 10.12.1985, ora 14 – 4 arestati scosi la birourile de ancheta; in C 375, vol. 3, f. 34 (cadrul 68), pe data de 10.12.1985 sunt mentionati doar 3 arestati scosi la ancheta;

3. F. NEOP. 2104, vol. 2, f. 69v (cadrul 138) – P-V din 13.12.1985, ora 14 – 4 arestati scosi la birourile de ancheta; in C 375, vol. 3, f. 34 (cadrul 68), pe data de 13.12.1985 sunt mentionati doar 2 arestati scosi la ancheta;
4. F. NEOP. 2104, vol. 2, f. 71v-72 (cadrele 142-143) – P-V din 14.12.1985, ora 14 – 4 arestati scosi la birourile de ancheta; in C 375, vol. 3, f. 34 (cadrul 68), pe data de 14.12.1985 sunt mentionati doar 3 arestati.

Pe langa exemplele de mai sus din 1985, documente din dosarul **F. NEOP. 2105, vol. 1** contine si documente referitoare la persoanele anchetate de Securitate cu privire la participarea la evenimentele de la Brasov - f. 124-150:

- a. **Proces-Verbal** din 25.11.1987, ora 14, intocmit de plt. maj. Vilcu Vasile si plt. maj. Negurita Vasile, sefi de schimb, Arestul D.C.P., D.S.S.: „Se predau un numar de 19 arestati incarcerati in arest”. La birourile de cercetare penala au fost escortati un numar de 29 arestati, conform bonurilor de scoatere si a evidentei din registru, f. 137-138.
- b. **Proces-Verbal** din 26.11.1987, ora 14, intocmit de plt. maj. Vilcu Vasile si plt. maj. Negurita Vasile, sefi de schimb, Arestul D.C.P., D.S.S.: „Se predau un numar de 16 arestati incarcerati in arest”. La birourile de cercetare penala au fost escortati un numar de 24 arestati, conform evidentei din registrul postului de control, f. 139-139v.
- c. **Proces-Verbal** din 30.11.1987, ora 22, intocmit de plt. maj. Vilcu Vasile si plt. maj. Negurita Vasile, sefi de schimb, Arestul D.C.P., D.S.S.: „Se predau un numar de 13 arestati incarcerati in arest. La birourile de cercetare penala au fost escortati un numar de 28 arestati, conform evidentei din registru, f. 146v-147.
- d. **Proces-Verbal** din 01.12.1987, ora 22, intocmit de plt. maj. Vilcu Vasile si plt. maj. Negurita Vasile, sefi de schimb, Arestul D.C.P., D.S.S.: ”Se predau un numar de 13 arestati incarcerati in arest. La birourile de cercetare penala au fost escortati un numar de 28 arestati, conform evidentei din registru, f. 148v-149.

Practic, numarul arestatilor scosi la ancheta era de multe ori mai mare decat cel al arestatilor prezenti in arestul D.C.P., D.S.S.; aceste documente dovedesc faptul ca in mod sistematic erau adusi la ancheta desfasurata in cadrul D.C.P., D.S.S. si arestati incarcerati in arestul I.G.M.

Aceleasi neconcordanțe se pot vedea si in 1989, mai ales in perioada in care se aflau in arest membrii grupului Bacanu, de exemplu:

- F. NEOP. 2104, vol. 1, f. 73v – 28.01.1989, ora 19 – se predau 8 arestati incarcerati in arest; ”la birourile de cercetare penala au fost escortati 11 arestati”;

- F. NEOP. 2104, vol. 1, f. 75 – 29.01.1989, ora 19 – se predau 9 arestati incarcerați in arest; la birourile de cercetare penala au fost escortati 11 arestati, conform bonurilor de scoatere la ancheta si a registrului de evidenta de la camera de serviciu;
- F. NEOP. 2104, vol. 1, f. 77v-78 – 31.01.1989, ora 19 – se predau 9 arestati incarcerați in arest; la birourile de ancheta au fost scosi 12 arestati conform bonurilor de scoatere la ancheta;
- F. NEOP. 2104, vol. 1, f. 81v – se predau 10 arestati incarcerați in arest; la ancheta au fost scosi 13 arestati;
- F. NEOP. 2104, vol. 1, f. 85v-86 – 07.02.1989 – se predau 11 arestati incarcerați in arest; la birourile de cercetare penala au fost escortati 12 arestati conform registrului de evidenta de la C.S. si a bonurilor de scoatere la ancheta;
- F. NEOP. 2104, vol. 1, f. 87-87v – 08.02.1989 – se predau 10 arestati incarcerați in arest; la birourile de cercetare penala au fost escortati 12 arestati conform registrului de evidenta si a notelor de scoatere.

Rezulta inca o data faptul ca anchetatori ai Directiei a VI-a a Securitatii, inclusiv Pîrvulescu Marin si Hodis Vasile, anchetau, **inclusiv in perioada de detentie a lui Gheorghe Ursu la Militie**, arestati din arestul IGM.

Acestia, cand erau scosi **la ancheta la Securitate nu erau intotdeauna trecuti in registrul acestei unitati mentionat mai sus**, cum s-a intamplat si in cazul lui Gheorghe Ursu.

6) Registre care dovedesc ca faptul ca inculpatii PÎRVULESCU si HODIS s-au ocupat de dizidentului Petre Mihai Bacanu si de manifestantii de la Brasov, cazuri care au fost camuflate, ca si cel al lui Gheorghe Ursu, in infractiuni de drept comun

Documentul din arhiva CNSAS cota C 3614 – Registru - persoane incarcerați in Arestul Directiei Cercetari Penale, D.S.S., urmarite cu mijloace T.O. (1988-1989) dovedeste ca lt. col. Pîrvulescu Marin ii sunt predate materiale obtinute ca urmare a utilizarii T.O. in legatura cu grupul Petre Mihai Bacanu. C 3614, f. 3v (cadrul 8)

- pozitia 89: 28.04.1989 – „ancheta col. MORARIU, mr. COMSA – 24 pagini, redate P.M., predate lt. col. PÎRVULESCU”;
- pozitia 90: 28.04.1989 – „BACANU – VICHENTE – 3 pagini, redate G.G., predate - idem (lt. col. PÎRVULESCU MARIN)”;
- pozitia 91 – 29.04.1989 – „ancheta, 17 pagini, redate B.D., predate lt. col. PÎRVULESCU”;

- pozitia 92 – 30.04.1989 – „BACANU – VICHENTE, 5 pagini, M.E., predate – idem (lt. col. PÎRVULESCU MARIN)”;
- pozitia 93 – 02.05.1989 – „idem (BACANU – VICHENTE), 2 pagini, M.E., predate – idem (lt. col. PÎRVULESCU MARIN);
- pozitiile 95 si 96 – 05.05.1989 – „ancheta, 17 pagini / 3 pagini, G.G. / M.B., predate lt. col. PÎRVULESCU”.

De aici rezulta faptul ca inculpatul Pîrvulescu Marin s-a ocupat de cazul dizidentului Petre Mihai Bacanu, inclusiv prin activitatea de T.O. Acest fapt se coroboreaza inclusiv cu declaratia lui Petre Mihai Bacanu (din Dosarul de urmarire penala al cauzei, Vol 4 fila 24).

Este de remarcat ca si in acel caz eminentamente politic, inculpatul Pîrvulescu Marin a urmarit tragerea la raspundere penala, prin extinderea cercetarilor **pentru infractiuni de drept comun**.

Din **Cota P 1720, vol. 1 si 2 si I 207142, vol. 2**, care contine (1) declaratiile lui Petre Mihai Bacanu despre presiunile exercitate asupra sa de catre informatorii din celula si (2) documente din dosarul lui informativ, coroborate cu declaratia data in prezenta cauza in faza de urmarire penala demonstreaza inca o data ca si in cazul sau, Securitatea si inculpatul Pîrvulescu Marin au incercat mascarea represiunii politice sub pretexte de drept comun.

Documente din arhiva CNSAS cota C 375, vol. 3 (registrul in care cei ce lucrau in cadrul D.C.P. – D.S.S. treceau persoanele scoase la ancheta), unde se regasesc inculpati Pîrvulescu Marin si Hodis Vasile in calitate de anchetatori ai unor persoane implicate in evenimentele de la Brasov, de exemplu:

- Pozitia 15 - 23.11.1987; BOIERIU MARIUS, cpt. HODIS; 9,45 – 13,20, f. 74v (cadrul 149);
- Pozitia 23 – 23.11.1987; BOIERIU MARIUS; cpt. HODIS; 14,00 – 14,20, f. 74v (cadrul 149);
- Pozitia 18 – 25.11.1987; BRADU CONSTANTIN; mr. PÎRVULESCU; 11,10 – 12,30, f. 76 (cadrul 152);
- Pozitia 29 – 25.11.1987; BOIERIU MARIUS; cpt. HODIS; 13,35 – 15,25, f. 76v (cadrul 153);
- Pozitia 32 – 25.11.1987; DUDUC GHEORGHE; idem (cpt. HODIS); 14,17 – 14,25; f. 76v (cadrul 153);
- Pozitia 44 – 25.11.1987; DUDUC GHEORGHE; cpt. HODIS, 15,45 – 16,05; f. 76 v (cadrul 153);
- Pozitia 36 – 29.11.1987; ANGHEL VASILE; lt. col. PÎRVULESCU; 19,00 – 19,50; f. 78v (cadrul 157) si f. 79 (cadrul 158);
- Pozitia 11 – 30.11.1987; ANGHEL VASILE; lt. col. PÎRVULESCU; 14,00 – 14,20; f. 79 (cadrul 158);

- Pozitia 16 – 01.12.1987; DUDUC GHEORGHE; lt. col. PÎRVULESCU; 17,05 – 19,10; Butucaru, f. 79v si 80;
- 02.12.1987 – DUDUC GHEORGHE / insemnare: „**Militie**”; lt. col. PÎRVULESCU; 9,00 – 9,50; Ion, f. 80 (cadrul 160) - Deci lt. col. Pîrvulescu Marin ancheta o persoana ce se afla deja in arestul Militiei.

Rezulta ca inculpatii Pîrvulescu Marin si Hodis Vasile anchetau arestati politici (in acest caz, participanti la manifestatiile de la Brasov) care erau incarcerati in arestul IGM, la fel ca in cazul lui Gheorghe Ursu.

7) *Dezinformarea ca metoda de camuflare a represiunii generalizate si sistematice. Un exemplu similar cu cazul Ursu*

Documente din arhiva CNSAS cota I 2217, vol. 11, f. 266-267v, reprezinta un exemplu dezininformare (1977, cazul Goma):

„Nota raport cu propuneri de plasare a unor date si versiuni de dezininformare vizand contracararea speculatiilor ce se fac pe seama arestarii lui Paul Goma”, din 23.05.1977 (data de pe stampila/intrare 23.06.1977), ex. nr. 1, gral. mr. Tabacaru Dumitru, col. Neda Octavian, Directia I si Serv. ”D” / Dezininformare:

*„Detinem date verificate potrivit carora, in randul unor cercuri diplomatice din Bucuresti si indeosebi in presa occidentala si la postul de radio Europa Libera, se comenteaza tendentios arestarea si eliberarea lui P. Goma. Dat fiind faptul ca cercurile reactionare externe sunt interesate, in continuare, sa alimenteze si sa amplifice campania de denigrare a Romaniei, folosind pretextul punerii in libertate a lui P. Goma pentru a se deda la noi speculatii si calomnii, consideram oportuna organizarea unei actiuni de riposta, care sa se desfasoare pe mai multe planuri, vizand **crearea de confuzie, deruta si neincredere** in randul initiatorilor si colportorilor de zvonuri, in cazul Paul Goma. In acest context, propunem sa se probeze **plasarea unor date si versiuni contradictorii**, care sa produca o asemenea confuzie incat sa duca la anihilarea speculatiilor tendentioase ale cercurilor reactionare.*

In acest scop, surse de incredere si cu posibilitati in randul cercurilor intelectuale romanesti si ale corpului diplomatic acreditat la Bucuresti, precum si in unele cercuri politice din strainatate (prin intermediul UM 0920-D), vor fi instruite sa plaseze, in mod diversificat si nuanat, urmatoarele date si versiuni de dezininformare:

1. **Paul Goma nu a fost cercetat si arestat de organele de securitate.** In argumentarea acestei variante stau urmatoarele fapte si considerente:
 - a. *La data si mult timp dupa anuntarea arestarii sale de catre Europa Libera, Paul Goma purta convorbiri telefonice cu cetateni din tara si din strainatate, asa dupa cum a relevat presa externa si a confirmat postul de radio Europa Libera.*

- b. Datorita atmosferei create in jurul sau de catre postul de radio Europa Libera si de unele organe de presa occidentale, P. Goma si-a arogat un rol de mijlocitor al unor elemente de clasate, promitandu-le rezolvarea favorabila a cererilor acestora, mai ales prin obtinerea de pasapoarte si dreptul de emigrare. Cum el nu putea satisface asemenea cereri, a fost amenintat si chiar molestat la domiciliul sau de elemente iresponsabile. Pentru a scapa si a se pune la adapost de eventualele agresiuni, **familia lui Paul Goma a cerut organelor de stat sa-i acorde protectie**. In acest sens, i s-a dat o locuinta noua, asigurandu-i-se conditii de convietuire normala. In aceasta noua situatie, numai foarte putine persoane au cunoscut misterul disparitiei familiei Goma. Se va sugera ca acest secret a trebuit sa fie bine pastrat intrucat au existat unele informatii ca **un element aventurist profera amenintari grave la adresa integritatii corporale a lui Paul Goma**. Acesta a trebuit sa fie depistat si pus in situatia de a nu produce acte iresponsabile.
2. Paul Goma ar fi fost cercetat de organele de stat pentru comiterea unor infractiuni de drept comun. In aceasta varianta se va afirma ca **Paul Goma a fost prins facand trafic de valuta si comercializand droguri obtinute din occident pe cai ilicite**. Cum faptele care au facut obiectul cercetarii sale penale au cazut sub incidenta recentului decret al Consiliului de Stat, privind amnistierea unor infractiuni si gratierea unor pedepse, a fost pus in libertate, incetandu-se urmarirea penala.
3. Paul Goma a cazut victima propriei sale masinatiuni. Vazand ca nu are nici o sansa sa se impuna pe arena scrisului, datorita mediocritatii talentului sau, pentru a-si face reclama si a atrage atentia opiniei publice asupra numelui sau, a incercat sa insceneze o actiune de diversiune politica care sa-l proiecteze pe ecranul vietii politice internationale ca disident politic, aparator al drepturilor omului, dedandu-se la cele mai odioase mijloace pentru a calomnia si defaima Romania. Cum era si firesc, au fost luate masuri de cercetare din partea organelor de stat pentru a fi tras la raspundere conform legilor tarii. La o cercetare atenta a mobilurilor si mai ales a comportarii sale, organele de stat au constatat ca au de a face cu un **element dezaxat, cu un om care prezinta simptome caracteristice paranoicului**, fapt ce a condus la concluzia ca la Paul Goma exista o doza de iresponsabilitate. In asemenea situatie s-a hotarat incetarea cercetarii penale pentru a-i da posibilitatea sa urmeze un tratament medical corespunzator, fiind dat familiei, in raspundere si supraveghere. Acest lucru poate fi constatat si dovedit prin vizitele frecvente pe care Paul Goma le face in aceasta perioada medicilor, precum si prin consumul mare de tranchilizante pe care le ia. Pentru sustinerea ideilor acreditate in versiunile prezentate spre aprobare, apreciem necesar sa se continue actiunea de demascare in presa externa si a emigratiei romane a activitatii ostile a lui P. Goma pentru a se demonstra tuturor ca incercarile de a crea diversiune politico-ideologica in Romania, sub orice pretext si in orice conjunctura, nu pot avea nici o sansa de reusita, fiind condamnate si anihilate cu toata taria”.

Exemplul de mai sus ilustreaza **tehnicele de dezinformare ale Securitatii**, inclusiv de **compromitere** in randul anturajului lor, a **corpului diplomatic acreditat la Bucuresti**, precum si in unele cercuri politice din strainatate prin **acuzatii de infractiuni de drept comun si boli imaginare, ca si in cazul lui Gheorghe Ursu** (a se vedea in acest sens, de exemplu, Telegrama Ministerului Afacerilor Externe al Romaniei din 26.11.1986 catre ambasadorul roman de la Washington, in Dosarul de urmarire penala al cauzei, volumul 12 filele 79-97, in special filele 81 si 84-87; prin aceste documente erau plasate urmatoarele **date si versiuni de dezinformare**: ca Gheorghe Ursu ar fi fost un „**speculant notoriu**”, ale carui fapte nu au avut un caracter politic si care ar fi fost operat de ocluzie intestinala si ar fi decedat datorita unor **afectiuni cardiace de care suferea**, desi nicaieri in dosarul sau medical sau marturii nu rezulta acest lucru; din contra, toti colegii de celula si gardienii au remarcat ca victima „*nu suferea initial de nici o afectiune*” si avea o „*constitutie robusta, chiar sportiva*”).

8. Martorii din prezenta cauza confirma politica lui Ceausescu si a Securitatii de deghizare a represiunii politice in infractiuni de drept comun

Pe langa vastul material probator de la CNSAS deus la dosar, mai multi martori confirma si ei **politica lui Ceausescu si a Securitatii de deghizare a invinuirilor politice in infractiuni de drept comun, si interesul Securitatii de a aplica aceasta politica in cazul Gheorghe Ursu**. Este vorba de:

- **Olaru Alexandru**, fost maior DSS si general SRI: „*Ceausescu, intr-o cuvintare, a spus sa nu mai avem infractori politici, motiv pentru care in situatia in care erau vizate persoane de catre Securitatea statului, orientarea de sus in jos era cu preponderenta sa fie identificate infractiuni de drept comun. Arat ca acest lucru se intimpla mai ales in cazuri de propaganda impotriva orinduirii socialiste...*”
- **Neamtu Emond**: „*In 1987 din cauza evenimentelor de la Brasov erau scosi arestati de la militie si adusi la ancheta in birourile Securitatii. In concret, seful nostru de tura suna la seful de tura de la arestul militiei, detinutul era adus la usa de acces, unde era preluat de unul din lucratorii nostri si era condus in biroul de ancheta*”
- **Negurita Vasile**: „*existau situatii in care anumite persoane erau detinute in arestul militiei si erau scoase la ancheta de ofiterii de Securitate*”
- **Malureanu Vasile**, fost maior DSS si general SRI: „*Dupa 1967 s-a acordat o pondere mai mare activitatii de prevenire a infractiunilor ce priveau securitatea statului, de aici s-a ajuns si la ideea ca unele persoane care nu erau trimise in judecata pentru infractiuni impotriva securitatii statului, erau trimise in judecata pentru infractiuni de drept comun.*”

- **Petre Mihai Bacanu:** *„Se urmarea sa nu mai fie procese politice. Anchetatorul meu mi-a facut o propunere sa aleg intre infractiunea de drept comun: viol, sau specula cu masini. Eram anchetat de Securitate pentru complot impotriva oranduirii socialiste, pedeapsa cu moartea.”*
- **Ivan Stefan,** coleg de celula cu Gheorghe Ursu: *„[Ursu Gh.] a povestit ... ca de fapt, motivul arestarii lui este politic; a spus ca deoarece nu era in interesul regimului sa figureze cu detinuti politici, l-au arestat pentru detinere de valuta”. „atunci cind revenea [de la ancheta] in camera era separat si spunea ca a fost anchetat de Securitate. Am inteles ca pe cei care il anchetau ii interesa problema jurnalului sau si relatiile cu prietenii.”*
- **Nicolae Gavrilesco:** *„Statul roman nu avea interes sa furnizeze informatii despre situatia lui Gheorghe Ursu... care a fost solicitata de Congresul american”.*
- **Dumitraciuc Ion:** *„Cunosc ca acel raport a ajuns la generalul Vlad , generalul Macri mi-a solicitat si mie DUI pentru a fi inaintat impreuna cu raportul intocmit de Pirvulescu, generalului Vlad. Precizez ca am vazut o adnotare a generalului Vlad , la sfirsitul lunii iulie 1985 , in care se mentiona ca la acest moment nu este cazul de continuare a cercetarilor de catre procuratura militara, avertizarea pe linie de Securitate la locul de munca si inaintarea materialului organelor de militie.”*
- **Cojocaru Gheorghe:** *„In ce priveste pe Gheorghe Ursu s-a auzit atunci ca i se gasise un pretext pentru a fi arestat de militie, in sensul ca s-a gasit asupra sa valuta, fapt pentru care a fost arestat, insa in fapt era anchetat de organele de Securitate”.*
- **Ghebac Radu:** *„Stiu ca Ursu Gheorghe Emil **era cercetat de Securitate si ca i s-a inscenat faptul ca detinea in mod ilegal valuta**, iar arestatiile Clita Marian si Radu Gheorghe au fost introdusi in aceeasi celula cu Ursu Gheorghe Emil **pentru a-l determina sa recunoasca faptele de care erau interesati cei de la Securitate... exista o colaborare intre sefii nostri si cadrele de Securitate**”*
- **Odina Constantin:** *„Am aflat ca Ursu Gheorghe a fost incarcerat din cauza unor **scrisori adresate ambasadei americane**.”*
- **Palamariu Florinel:** *„Referitor la cazul Ursu Gheorghe mi-a atras atentia descrierea faptei, in sensul ca se gasisera asupra sa sau la perchezitie o suma de bani in valuta, care mi s-a parut **extrem de mica si care nu justifica cercetarea acestuia de catre Directia Cercetari Penale a Militiei, aceste fapte fiind cercetate de sectoristi... Ursu Gheorghe a fost scos la ancheta [...][si a fost] escortat in interiorul directiei a VI-a a Securitatii**”. „Desi detinutul Ursu Gheorghe era cercetat de militie pentru niste fapte minore in opinia mea, convingerea mea e ca tot ce s-a intimplat s-a datorat Securitatii”.*

- **Popa Dan:** „Ursu Gheorghe Emil ... **era anchetat atat de cei din Militie, cat si de cei din Securitate, iar celula in care se afla era data in consemn...**” „**avea legaturi cu postul de radio Europa Libera**”... „**cand s-a intors Ursu Gheorghe de la ancheta am vazut ca era rosu la fata si se tinea cu mainile de burta**”.
- **Radu Gheorghe:** „**Ursu mi-a spus ca a fost batut si sus la ancheta si precizez ca era anchetat mai mult de cei de la Securitate.**”
- **Radu Vasile:** „... **el ne-a spus ca ar fi retinut intrucit i s-a gasit un jurnal in care a facut aprecieri injurioase la adresa familiei Ceausescu... A fost scos la ancheta de 2-3 ori si cind a revenit ne-a povestit ca a fost intrebat in legatura cu caietul respectiv**”.
- **Scarlet Gheorghe:** „**am inteles ca in timp ce era in arest la noi, [Ursu] a fost scos de lucratori de la Securitate si anchetat...**”
- **Toader Florica:** „**domnul Pirvulescu si acesta l-a scos personal la ancheta pe Ursu Gheorghe**”.
- **Udrea Marian:** „**a fost adus un arestat de la securitate [...] am auzit ca fusese prins cu un jurnal si era cercetat pentru ca a spus la Europa Libera sau Vocea Americii ca in tara se duce greu, cu cozi la magazine, lumea sufera de frig, se vorbea ca cei de la securitate nu au reusit sa-l prinda cu nimic si atunci i l-au dat lui Tudor Stanica la arest**”.

In concluzie, in lumina argumentelor expuse supra, va rugam sa constatati faptul ca atat situatia premisa instituita prin dispozitiile art.439 din noul Cod penal (atac generalizat si sistematic lansat impotriva unei populatii civile) cat si cea avuta in vedere de legiuitor in cuprinsul art.358 din vechiul Cod penal (victima sa poata fi apreciata drept o persoana cazuta sub puterea adversarului) se regasesc pe deplin in prezenta cauza.